CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

iunie 2018

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, trimestrială,
editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români**
şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul I - Nr. 2 (2) 2018 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

În acest număr semnează:

- Adrian MITROI - pag. 3 și 23
- Mihail GHIȚESCU - pag. 5
- Nicolae BRANIȘTE - pag. 7
- George ENE - pag. 9
- Denisa POPESCU - pag. 12
- Nicolae IONESCU - pag. 13
- Gheorghe MOHOR - pag. 16
- Ion Toma IONESCU - pag. 18
- Simona VASILESCU - pag. 20
- Constantin Teodor CRAIFALEANU - pag. 21
- Bogdana DEMIR - pag. 25
- Al. Florin ȚENE - pag. 26
- Marin TOMA - pag. 27
- Pușa CHIRIȚĂ - pag. 28
- Maria-Alexandra BULGAR - pag. 30
- Denisa COROJA - pag. 31
- Ramona UNGUREANU - pag. 31
- Marina PANTAZI - pag. 32
- Georgiana CIOBANU - pag. 32
- Marius Adrian IONESCU - pag. 32
- Anda Maria BENȚIA - pag. 33
- Andreea POPA - pag. 33
- Ioana SMĂRĂNDESCU - pag. 34

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges. wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul Centrului Cultural Piteşti, unde pot fi văzute şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare nu doar membrilor L.S.R., ci oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la primii pași în cariera scrisului. Pentru corespondență: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

FERICIREA

(continuare din numărul trecut)

Eu, personal, mă rog la Bunul Dumnezeu pentru două lucruri: să mă lase să-mi ispășesc eu singur păcatele mele, fără să supăr pe nimeni și să-mi dea atâta avere cât să nu înnebunesc transformându-mă într-un lacom.

Să analizăm acum și reversul medaliei. Poate împiedica o stare financiară extrem de bună atingerea stării de fericire? Este real că preocuparea de a face bani, prin orice fel de mijloace legale, umple aproape total mintea și timpul unui om care face parte din această categorie. El intră, practic, într-un cerc vicios din care nu mai poate scăpa decât pe o singură cale: falimentul. Iată cuvântul magic care îl face pe acel om să devină un dependent de avere, de bani, de bunuri, uneori (de multe ori) aducându-l în stare de a le obține pe orice căi, caz în care își poate pierde libertatea, chiar și viața. Dorința aceasta de înavuțire acționează ca un halucinogen, creând o profundă, indestructibilă dependență. Ca orice dependență, creează și necesitatea de a mări, din ce în ce, doza – mai mult, și mai mult. Sunt foarte puține cazurile în care un om s-a îmbogățit, dar a rămas tot cu gândirea sa de dinainte de acest eveniment, a rămas smerit (nu umil), aplecându-se și asupra năzuințelor aproapelui său. Vedem destui potențați ai vremurilor de acum prin mănăstiri, biserici, printre lumânări și icoane, dar oare sunt sinceri, caută hrană pentru suflet sau, de fapt, este păcatul trufiei îmbrăcat într-o haină cu care ar dori să arate celorlalți că sunt pe aceeași treaptă socială cu ei (ceea ce nu este real)? Ce nu știu încă acei oameni este că și ei vor sta la dreapta judecată tot în același loc în care va sta și ultimul cerșetor. Totuși, dacă admitem că definiția dată pentru fericire este una corectă, rezultă, în mod logic, că pentru acest tip de oameni adunarea de averi, de bunuri reprezintă o acțiune pe care o execută conform cu năzuințele lor supreme. Deci, averea este fericirea lor, fericire care este creată și se exprimă numai în plan material. Este bine, este rău pentru ei? Vor afla, cândva, acest lucru.

Pe de altă parte, poate reprezenta o minte scormonitoare, o minte vie o piedică reală în atingerea fericirii? Eu cred că răspunsul este și NU și DA. De ce NU, am mai explicat: deoarece numai o astfel de minte poate înțelege și recunoaște, cu adevărat, fericirea. De ce DA? Deoarece și în acest caz se poate crea un vortex mental care poate apărea pe nepregătite și îl poate lua pe sus pe cel care gândește în acest mod. Și în acest caz poți dori mai mult, și mai mult, până când vei sfârși prin a crede că, de fapt, nu știi nimic, o vei lua de la început și, probabil, vei începe să gândești și să acționezi altfel decât un om normal, vei avea alte standarde, alte limite, altă scară de valori, adică vei deveni un... Unde este fericirea? Dacă vei căuta din ce în ce mai în amănunt, adică vei despica firul nu în patru, ci într-un infinit de părți, logic, dacă infinitul nu are sfârșit, unde vei găsi tu rezultatul – fericirea? Recunosc faptul că noi suntem influențați, în mare măsură, de ceea ce gândim. De aceea trebuie să ne preocupe, printre altele, și modul în care gândim. Actul gândirii ne influențează comportamentul față de noi înșine, față de semenii noștri și față de tot ceea ce ne înconjoară. Acest fapt se întâmplă deoarece trăim integrați (oamenii normali), chiar dacă nu vrem, într-o societate, un univers, care impune anumite cutume și legi pe care trebuie să ne obișnuim, chiar de mici, să le respectăm. Altfel, vom fi scoși din acea societate și vom

suporta, eventual, un proces de reeducare forțată. Adică, cei normali (cei mai mulți) vor dori să ne implementeze căile pe care vor ei să le parcurgem spre atingerea măcar a binelui (mulțumirea de sine, oare?), dacă nu a fericirii. Am spus la început că ar putea exista aproape opt miliarde de formule pentru căutarea și atingerea fericirii. Da, așa ar fi dacă am trăi individual, fără a avea contact unul cu celălalt, fără a exista relații interumane. Dar acestea există, încă, și vor mai exista atâta timp cât vom dori să menținem pe Terra o societate adevărată, reală (nu virtuală), normală și sănătoasă. Deci, până la urmă noi trebuie să ne încadrăm în anumite șabloane și în ceea ce privește speranțele, năzuințele, dorințele noastre cele mai intime, în ceea ce privește fericirea. Trebuie, conform standardelor societății în care trăim, să ne aliniem la normalitatea care nu știm dacă este liberă sau impusă prin legile și normativele acelei societăți. Ciudat, nu?

Chiar dacă nu îmi face plăcere, trebuie să amintesc în acest eseu și despre câteva cazuri particulare în ceea ce privește gândirea și comportamentul unor oameni, căile prin care ating ei ceea ce cred că este fericirea. Există o categorie de oameni (din păcate, din ce în ce mai numeroasă) care nu găsește în această lume niciun fel de bine, speranță, fericire. Ei vor încerca să evadeze mental din ea, cu ajutorul unor substanțe halucinogene, creându-și propria lume. O lume imaginară în care fiecare este împărat la el acasă, face ce dorește, se simte fericit. Cu ce preț? Cu prețul propriei vieți. Merită oare? Pentru ei, da! Mai există o altă categorie de oameni (hai, totuși, să le spunem așa) care au deviații mari de gândire și comportament în societate. Specialiștii spun că sunt bolnavi. Eu nu sunt foarte sigur de acest fapt. Aceștia manifestă dorința arzătoare de a produce durere, suferință semenilor lor, iar fericirea lor este exprimată prin uciderea celor pe care i-au torturat. Sunt așa-numiții ,,ucigași în serie”. Da, din păcate există și așa ceva. Trebuie să știți că nu îi putem compara cu animalele. Acestea nu ucid niciodată din plăcere, ci numai de foame sau pentru a se apăra. Omul este singura ființă de pe pământ care poate ucide din plăcere. Mai mult ca sigur că acum gândiți: „Eu nu, niciodată!”. Chiar așa o fi? Ați rupt, vreodată, o floare?

Cred că a sosit momentul ca, pentru a ne continua analiza noastră, să ne punem întrebările firești: unde și cum putem căuta fericirea? Pentru a putea răspunde la aceste întrebări, pertinente, de altfel, trebuie să înțelegem faptul că acest concept-sentiment este ubicuu, exact ca și noțiunea de Dumnezeu, Creatorul. Este încastrat în tot ceea ce ne înconjoară, este, poate, liantul dinte elementele care alcătuiesc puzzle-ul din care este făurită viața noastră, bucățica noastră de etern pe care trebuie să o petrecem pe această planetă. Este speranța, farul călăuzitor, către ceea ce credem noi că ar putea reprezenta supremul trecerii prin chinurile cunoașterii materiei, spiritului, divinului în timpul în care avem substanță. Acest timp este limitat! De aceea, trebuie să-l valorificăm la maximum pentru a putea pleca de aici cu ceva învățăminte, ceva ,,experiență de viață”. La ce ne este de folos? Numai așa putem face față întâlnirii cu infinitul, cu eternul. Acțiunea se petrece exact ca în școală. Învățăm de la simplu la din ce în ce mai complex. Important este să ne creăm un anumit bagaj de cunoștințe care are menirea de a ne ajuta pentru a ne împlini excursia prin etern. Cine rămâne repetent... va mai veni încă o dată pentru a trece testele care sunt impuse de legile divine. Trebuie să înțelegem că viața are ca antemergători multe forme de existență și se prelungeşte, la nesfârșit, cu alte forme de existență. Dacă nu admitem această ipoteză ca fiind, de fapt, o teorie, ar însemna că tot ceea ce suntem noi, ceea ce reprezentăm noi în această viață ar fi pierdut, ar fi inutil odată cu trecerea în moarte. Într-un alt eseu intitulat ,,DUELUL” am amintit de o experiență făcută de dr. V. Poponin, experiență care viza influența ADN-ului uman asupra luminii, adică influența materiei care conține un anumit tip de informație asupra energiei care se găsește peste tot în univers. Poponin a observat că înntr-un sistem închis (vid), în prezența ADN-ului uman, fotonii se ordonează într-o anumită structură specifică. Surpriza a fost că, tot în prezența luminii, fotonii se ordonează în aceeași structură specifică și după ce ADN-ul uman a fost extras din recipientul vidat. Concluzia care a rezultat: în acel recipient, chiar dacă nu se vedea a fi nimic, exista, totuși, energie (nimicul nu există). Îndrăznesc să merg mai departe cu analiza și să cred că ipoteza noastră devine teorie tocmai datorită acestei experiențe. Ceea ce reprezentăm noi ca materie (energie condensată) nu dispare. Cel mult se transformă. Rămâne energia, informația care ne-a făcut să devenim ființe vii. Acest fapt mă face să cred că ,,moartea” nu reprezintă altceva decât un nou început, un alt ciclu de existență spre care ne îndreptăm pas cu pas. Totul este ciclic! Simplu, dar foarte greu de înțeles. Strămoșii noștri aveau o reprezentare plastică extrem de expresivă și concisă pentru acest concept: cercul în mijlocul căreia era reprezentată ființa-omul, printr-un punct. Această reprezentare o mai găsim și astăzi pe ceramica de Horezu.

Suntem fericiți în lumea în care plecăm după ce dispărem din această lume? Da!!! Nenorocirea este că suntem numai fericiți! Aceasta este marea problemă. Acolo nu putem cunoaște reversul medaliei. Așa este construită acea societate, acea lume. Acesta este nivelul la care a ajuns. Deci, dacă am exista numai acolo, nu am putea cunoaște fericirea. Nu am înțelege, niciodată, că suntem fericiți și nici ce reprezintă sentimentul respectiv, ca să nu mai spun că nu am avea habar de existența lui. Din această cauză, la un moment dat, trebuie să devenim muritori (lucru pentru care ar trebui să fim fericiți), trebuie să venim, sau să revenim aici și să învățăm ce este binele și ce este răul. Trebuie să învățăm să le deosebim și să ALEGEM (liberul-arbitru) ce credem că este mai bine pentru noi. RAIUL și IADUL sunt aici, pe pământ. În funcție de ceea ce vom alege, vom fi îngeri sau demoni (îngeri căzuți). În

funcție de ceea ce vom alege vom fi lângă Dumnezeu sau lângă Lucifer. Acest ,,mic” amănunt ne diferențiază calea pe care o vom alege către aflarea fericirii. Din păcate există și oameni care cred că pot găsi fericirea în întuneric.

Vă rog să mă credeți că nu vreau ca prelegerea mea să sune ca cea a unui pastor de duminică, dar acesta este purul, inviolabilul adevăr pe care l-am primit din ceruri și pe care doresc să îl aflați și domniile voastre. Aceasta este revelația mea legată de tema pe care am inițiat-o. Este ceea ce văd și cred eu că trebuie analizat pentru înțelegerea temei respective. Încep să cred, din ce în ce mai puternic, că nimic nu este întâmplător. Am ajuns la o vârstă la care îmi pun probleme existențiale și încerc, din toate puterile, să le rezolv, sau doar am impresia că fac acest lucru. Asta simt eu că mă face fericit. Nu știu dacă și reușesc. Ceea ce știu sigur este că mă străduiesc, depun eforturi mentale considerabile să le rezolv și să-mi ating, datorită rezultatului obținut prin acest efort, starea de împlinire, de fericire. Încerc ca din acest deziderat să nu-mi fac un țel al vieții dar, vă spun drept că nu știu dacă așa va fi. Ispita este prea mare! Din această cauză caut să-mi calibrez dorințele, aspirațiile la un nivel pe care să-l pot atinge foarte ușor. Încerc să-mi formez reflexul de a căuta fericirea și în lucruri-imagini, dorințe normale, mărunte, ușor de accesat. Ce poate fi mai frumos decât a vedea fericirea peste tot, chiar și acolo unde alții nu o pot vedea? Ce poate fi mai frumos decât a găsi fericirea în zorii unei noi zile, într-un boboc de floare, într-un fir de iarbă ieșit la lumină printr-o crăpătură din asfalt, într-un sunet de val care se sparge de țărm, în cântecul unei păsări pe ramura unui copac din pădure, în foșnetul frunzelor căzute, în ghiocei, în scâncetul unui nou-născut flămând, în șoaptele celor care fac dragoste (nu sex), în rugăciune, în jurămintele care se fac în altar, în imaginea unei perechi de bătrâni care se plimbă ținându-se de mână?

Caută frumosul în tot ceea ce te înconjoară! Caută frumosul în această lume! Caută fericirea în lucruri mărunte, banale, cotidiene! Nu aștepta minuni pentru a crede că aceasta există. Fericirea este peste tot. Este în tot ceea ce te înconjoară. Rămâne, doar, ca tu să o descoperi, să o vezi, să o înțelegi. Fericirea este peste tot. Este în trupul și în sufletul tău. TU EȘTI FERICIREA!

POPAS ÎN MEMORIE

Mihail Ghițescu

CAPITOLUL X

Dumnezeu există, dar ar fi o mare fărădelege
să afirm că „eu cred în Dumnezeu”.
Heinrich Heine

Acceleratul ce ducea acasă pe distinul meu profesor de Limba Română dispăruse de mult, parcă înghițit de orizontul unde cerul întâlnea pământul și foamea lui nestăvilită înghițea tot ce pătrundea în lumea lui infinită, însă eu parcă paralizat, neclintit, continuam să privesc depărtarea mistuită de soarele generos al ultimelor zile de vară. Oarecum starea aceasta a mea de adorație față de fostul meu dascăl mi-o explicam prin faptul că el m-a recunoscut de la distanță, și pentru că nu ia-m fost indiferent, m-a invitat la masa lui.

Deodată prietenul meu mă smucește de mână de mână și cu o voce autoritară îmi spune:

- Hai, bă, ce ai înlemnit gură-căscată, e târziu și trebuie să mergem la unitate! Cu profesorul o să te mai întâlnești dacă ai noroc să te întorci viu de pe front. „Războiul” este un abator de jertfe umane și dacă ai noroc să scapi viu, devii un erou. Atunci ai să fii privit altfel, nu numai de profesor, ci și de oameni în general.

- Măi Fane, nu te științam filosof, dar orice s-ar întâmpla, în afara voinței noastre n-avem cum să mai reacționăm pentru a evita consecințele.

Tu ai dreptate, însă nu voi fi nici primul nici ultimul care cade în luptă conștient că și-a îndeplinit o datorie sfântă.

Parcă dintr-un reflex nedefinit am mai aruncat o privire dincolo de zarea unde dispăruse acceleratul și cu spernța în gând că peste un timp imposibil de evaluat, un tren similar mă va duce și pe mine acasă. Satisfăcut de aceste momente, am schițat ca pentru mine un zâmbet discret, l-am prins scurt de braț pe prietenul meu și am părăsit peronul pe care nu mai era niciun călător, deoarece de-a lungul căii ferate nu era permisă circulația pe jos. Îndreptându-mă spre ieșire împreună cu colegul, ne-am strecurat prin aglomerația din holul gării care în general este aproape permanentă, deoarece trenurile circulă după un program

stabil de 24 de ore, fără să fie condiționat de zi și noapte. Ajungând în zona caselor de bilete unde cozile nu lipseau, dar se diferenţiau în funcţie de rute, condiționate de interesele călătorilor, aud că sunt strigat de o voce feminină:

- Mihaii, Mihaiii...

- Mă opresc și curios îmi îndrept privirea în direcția de unde venea sunetul... și pentru că din locul unde mă aflam n-am identificat cu precizie cine era persoana care mă strigase, mă îndrept spre coada de la care auzisem strigătul. E vorba de o casă de bilete la care mai mulți călătoriașteptau răbdători să ajungă la ghișeu pentru a-și procura biletul de călătorie cu trenul. După câțiva pași, apropiindu-mă, am recunoscut-o în șirul de călători pe o veche cunoștință a mea, Adina Orbișor, care în apropiere mi se adresesează:

- Bine băi, „vagabondule”, treci prin gară și te faci că nu mă mai cunoști?

- Scuză-mă, Adina, nu sunt atât de ager ca tine și să fiu sincer nici nu gândeam că aș putea să întâlnesc pe cineva cunoscut în această zi de sfârșit de august, mai ales că trăim un moment istoric aparte.

Plăcerea să te întâlnesc este de partea mea și-ți mulțumesc pentru gestul tău. Îmi dau seama că acum ești pe drum să te întorci acasă. Dar cu ce ocazie te afli azi în București?

- Am venit de ieri și azi de dimineață am reușit să mă înscriu la examenul pentru admiterea la facultatea de „Filologie”.

- Vrei să obții calitatea de profesoară?

- Nu numai asta..., mă obsedează ideea de scriitoare, și pentru asta este necesar să stăpânești limba în care te exprimi.

- Pe cât te cunosc eu sunt sigur că ai să treci cu brio examenul de admitere.

- Și eu sper să nu mă împiedic „ca țiganul la mal”, dar în viața cotidiană nimic nu este câștigat anticipat. Orice examen provoacă emoții și eu sunt pregătită să le întâmpin. Dar asta este o chestiune strict personală și nu prezintă interes pentru tine. Te-am recunoscut de la distanță și te-am strigat ca să-ți spun că „Tori” s-a măritat.

- Știam lucrul acesta. Am primit vestea aceasta printr-o scrisoare și nu m-a surprins. A fost alegerea ei și eu nu pot să-i urez decât casă de „piatră”. Trecutul rămâne o poveste de care poate să-și amintească cu nostalgie, sau să-l uite străduindu-se să nu-și mai amintească niciodată. Bănuiesc că acum ești în drum spre ea și te rog să-i trnsmiți din partea mea sincere felicitări pentru alegerea făcută și ”Casă de piatră”. Adina, te pup și succes la examenul de admitere la Facultate!

- Mulțumesc pentru urare, și-ți doresc să te întorci întreg acasă. Haina te obligă să-ți respecți datoria de ostaș.

Întâlnirea cu Adina a constituit o surpriză plăcută, care mi-a stârnit unele resentimente din anii de adolescență care pe timp ce se va derula, trăirile acelor ani vor rămâne neșterse în memoria mea. De fapt, așa cum se știe, adolescența este cea mai frumoasă etapă din viață, în care naivitățile, visele, proiectele de viitor, speranțele și resursele spirituale și materiale, rămân cantonate undeva în domenuiul fanteziei juvenile. O bună parte din aceste vise te însoțesc toată viața, încercând fără convingeri să-ți justifici eșecurile. Oamenii sunt inventivi și năzuiesc în general spre mai bine dar nu știu dacă există cineva care să fi reușit să-și ducă până la capăt proiectele gândite în anii de început ai vieții sociale. Trăim în comunități raționale de care depindem permanent și de care nevoile cotidiene sunt reciproce, pot fi atât constructive, cât și distructive, în funcție de circumstanțe și interese. Perfecțiunea e o limită care nu poate fi atinsă decât accidental. Cu aceste gânduri, fără grabă, împreună cu colegul meu ne-am îndreptat spre ieșirea din gară, trecând prin aglomerația care se rărea și era mai puțin vocală. Colegul care se comportase reținut până la acea dată mă întreabă:

- Băi Mișa, te-am urmărit cu atenție și într-un fel sunt nedumerit, însă pe altă parte te invidiez. Ai gusturi destul de rafinate. Viitoarea studentă cu care ai vorbit mi s-a părut că e o fată destul de stilată, și nu mă îndoiesc de reușita ei la examenul de admitere, și dacă nu sunt indiscret, sunt curios să-mi povestești despre relațiile tale cu ea.

- Dacă ești curios, am să-ți povestesc după ce părăsim gara și ne îndreptăm spre regiment. Este o poveste din vremea anilor de liceu pe care cred că n-o voi uita niciodată.

Fără să deranjăm sau să fim deranjați de cineva, ne-am strecurat prin aglomerație, care spre ieșire era mai puțin vocală, și odată treziți în zgomotul străzii, produs de mijloacele de transport care asigurau deplasarea călătorilor cât și a altor produse necesare vieții de zi cu zi al oamenilor capitalei, am realizat că cel mai important oraș al țării noastre este un organism viu, în care tot ce mișcă este bine dozat, iar oamenii care o populează sunt în general satisfăcuți de ce lise oferă. Cunoșteam destul de bine capitala și nici colegul meu nu călca pentru prima oară în „haosul” incitant al orașului. După ce am coborât treptele peronului gării, am așteptat cu atenție vehiculele care circulau pe ambele sensuri, și la momentul potrivit, pe trecerea de pietoni, am traversat strada îndreptându-ne spre unitatea militară de care aparțineam.

Colegul care mergea în dreapta mea, atenționându-mă, îmi spune:

- Pe strada asta-i mai liniste, așa că poți să-mi povestești despre aventurile tale de liceean, că am să-ți povestesc și eu despre anii de liceu, care nu pot fi uitați, fiind de nerepetat.

- Așteptam acest moment și să nu mă acuzi că fac pe „doctul”, însă am să încep cu un citat din limba latină și anume – „Historia magistra vitae” – (istoria este învățătorul vieții), pentru că de acum încolo trecutul devine istorie, iar aceasta poate cuprinde fenomene și fapte pozitive sau negative. De faptele negative te vei

dezice și vei face tot posibilul ca să nu le mai repeți, iar cu faptele pozitive te vei mândri, ele constituind un far de orientare uneori în evoluția ta.

Un mare prelat al ortodoxiei noastre, în predicile sale spunea: „În viață nimic nu este întâmplător, ci totul este rânduit, iar această rânduială nu este făcută de oameni!”.

- Lasă, băi, bălmăjeala ta filosofică de doi lei, ce vrei să te cred că ești dus la „biserică”, și evlavia nu te lasă să respiri? Într-un fel tu-mi dai de înțeles că și pălăvrăgeala noastră este stabilită anticipat? Nici tu nu crezi ce spui și te dai mare debitând bazaconii. Cum poți să crezi o asemenea naivitate, că neantul a prevăzut, aranjat, întâlnirea noastră? Și chiar dacă prin absurd ar fi așa, în ce scop s-ar fi satbilit această întâlnire? E ca-n paradoxul la: „eu sunt eu și tu ești tu, care dintre noi este cel mai mare Idiot?”.

- Fane, m-ai convins, și tu și eu „batem câmpii”. Îmi place să fac acest lucru, că tu te potriveai cu mine și „înghiți” uneori ce ți se spune.

Am făcut intenționat această digresiune pentru a evita să-i povestesc despre viața mea de licean. Dar înainte de asta, am să-ți spun ce gândesc în prezent și am convingerea că nu greșesc.

După doi ani de trăire într-un regim militar constat fără surprindere că în viața mea personală au avut loc schimbări importante. Cred că acest lucru l-ai trăit și tu.

Primul lucru de care nu mă îndoiesc că a avut loc este doza de maturizare pe care o constat în contactul cu lumea în care ne mișcăm și trăim, că altă soluție nu există. Care sunt factorii care au indus această maturizare? În primul rând „Disciplina”, care include respectarea cu strictețe a unor norme, uneori rigide de conviețuire într-o comunitate, apoi responsabilitatea față de propria existență, apoi respectul față de ierarhia valorilor, apoi executarea fără discriminare a dispozițiilor care asigură succesul unei măsuri de interes general, un alt factor specific armatei este spiritul camaraderesc, care susține lupta și munca umăr la umăr, intervenția necondiționată în caz de pericol etc. etc. Nu e cazul să-ți înșir toate efectele pe care au avut asupra mea instrucția militară, și cred că în aceeași măsură ai trăit-o și tu.

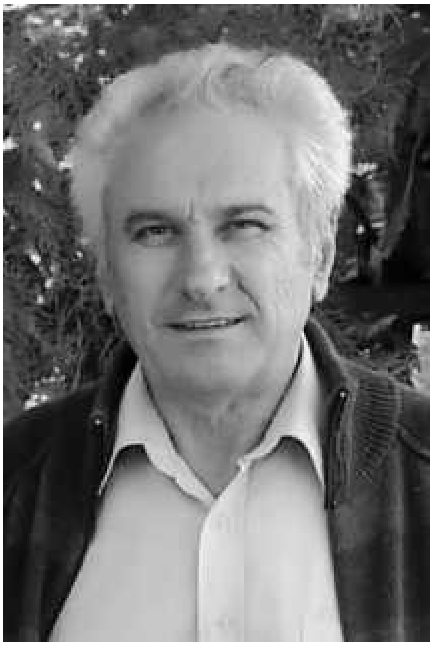
- Băi, Mișa, doi ani de zile am locuit în aceeași cameră și cât de cât am reușit să te cunosc, când vrei să te dai „Mare” începi mai întâi cu bălmăjeli și când îți revii începi cu „floricelele”.

În mersul fără grabă spre cazarmă, l-am privit cu coada ochiului atent câteva clipe și fără să-i răspund imediat am gândit: Nu m-am înșelat, Fane a reușit să mă cunoscă foarte bine, dar și eu îl cunosc. Deosebirea dintre noi e că el e mai deschis și nu fabulează. Știu că așteaptă povestea mea ca pe un divertisment de care să se bucure momentan.

Și el, ca și mine, a fost adolescent și trăirile în general sunt rare ori diferențiate.

(va urma)

Nicolae Braniște

La judecata Istoriei

Nu-i ușor să judeci Istoria,
Făuritorii, o știu mai bine,
Pe uniii-a bucurat gloria,
Alții au pătimit, în mulțime.

Rătăcitori de timp scriu Istorie,
Clipa, o face cum vrea ea,
Unele, au parte de glorie,
Din durere, ori soartă rea.

Și ea, Istoria, ne judecă pe noi,
De ce-am mâzgălit-o cu sânge,
Bine îi era, spălată de ploi,
Urmașii nu aveau de ce plânge.

E greu de judecat Istoria,
Se rupe firul, când cineva țese,
Făuritorii, își pot pierde gloria,
Frânturi se scriu din interese.

Nu-i ușor să judeci Istoria
Când alții, o scriu pentru tine,
Chipuri străine îți fură gloria,
Țara nu-i în hotare, cum e bine.

Femeia

Cu femeia a-nceput facerea lumii,
O-mbrățișare între cer și pământ,
Idilă stelară, cu dor de clarul Lunii,
În univers, cel mai dorit cuvânt.

Eternă dragoste și poveste, femeia
A-ngenuncheat împărați și prinți,
În zâmbet nobil și gingășie e cheia
Iubirii de zi și noapte, și de părinți.

Frumusețe întruchipată și solie,
Divă în seri ravisante, de neuitat,
În ademeniri revarsă parfum s-adie,
Iubiri de suflet candriu de altădat'.

În fard, ascunde griji ori tristeţe,
Printre gânduri de dor neumblate,
Lacrimi varsă ca rouă-n dimineţe,
Pe flori deschise și fermecate.

Muză de iubire, romanță ori poezie,
Izvor de bucurie la nuntă celestă,
Surâs găteşte pe file din copilărie,
Culoare să dea vieții de nevastă.

Veneră și Madonă, de pasiuni arată,
Invidie și iubire lasă unde-o duc pașii,
Bibelou neprețuit cu inima carată,
E Fatma nemuritoare, naște urmașii.

La Curtea de Argeș

Pașii mă poartă la Sfântul Neagoe,
La turle răsucite de mănăstire,
Pe unde-au călcat Dumnezeu și Noe,
La poale de Făgăraș, s-aducă iubire.

Peste el au trecut cinci veacuri,
Și peste noi, anii, cam repejori,
Istorie frământată de neam și leaturi,
În războaie! La hotare, să fie flori.

Revăd morminte de regi și regine,
Ctitori de țară, cu suflet de neam,
Memoria selectivă pe ei îi reține,
După cruci cu nume puse la geam.

Soare de decembrie scaldă parcul,
Pe-alei, mulțimi vin să se-nchine,
Arhiepiscopul binecuvântează locul,
De-aici, poți pleca în rugăciune.

Aici, *toată vremea-și are vreme*,
Îngerii se plimbă nestingheriți cu noi,
România de la Argeș nu se teme,
Ecoul clopotelor, nu toacă a război.

Sunt liniștit că Neagoe încă-I viu,
După cinci veacuri, n-a fost uitat,
Veșmântul de pe el e portocaliu,
Semn că voievodul nu s-au uscat!

Lumea văzută

Chipuri fac lumea văzută,
Cu sentimente și aventură,
Sfârșind, ca necunoscută,
După o viață trăită în ură.

Lumea văzută arată frumos:
Vorbește, râde, iubește, suferă,
Are pe Dumnezeu și pe Hristos,
Și-un Duh sfânt, în anafură.

Doar pe pământ are ispite,
Și gânduri negre, dar și vise,
În ființe îndrăgostite, suflete,
Stăpâni cu reguli precise.

Lumea văzută nu e sătulă,
Nu vor să lase Luna, la urmaș,
Înfruntă nedreptăți și hulă,
În soare trimit săgeți cu răvaș.

Tentacule întinde pân' la altar,
Iubirea oprită pe morminte,
Din lume nevăzută cu alt har,
Pe care-o știm doar din cuvinte.

Lumea ne dă bunici și părinți,
Strămoși, cu datini și colinde,
Cer cu nea și brazi împodobiți!
Nu are sfârșit: e vie și arde…

Miracolul vremii

Suspină vremea a sărbătoare,
O tot așteaptă, în fiecare an,
Vrea să miroase, iar o floare,
Lângă vioară și clape de pian.

În jocul vremii mă prind și eu,
Pe-alei, cu pomii îmbobociți,
Parcă-I un rai în jurul meu,
De care pașii mei sunt alipiți.

Simt văzduhul ce respiră viața,
Spre îngeri, întinde-aripi, să zboare,
La noi, îi coboară dimineața,
În stol de primăvară, amețitoare.

Miracolul, strâns în zăvod,
În zâmbet pe față, la fiecare,
Renaște emoții de floare de rod,
Pe ramuri, așteaptă strigare.

De vină-I soarele și-a lui putere,
Cu-o uitătură, ne-aruncă în etern,
Sulițe ascute, să poată da iubire,
Lui Cupidon, umilul subaltern.

Judecată în pustiu

În mărginime de viață e pustiu,
Nisipuri mişcătoare se plimbă,
Toamna nu-i anotimp cu arămiu
Odihna a rămas pe plimbă.

Aleargă toți după dreptate sacră,
Pe Dumnezeu s-apuce de picior
Mutre par topite în carne macră,
Păstorul mai alege câte-un mior.

La judecată m-am dus și eu vioi
Credeam că o să fie simplu,
M-am învârtit ca brâul pe doi
Am stat la coadă cu periplu.

Apoi, nu-i judecată de dosar,
Doar sufletul intră la tocmeală
Chiar dac-ai mai umplut pahar
Sfințenie se pune la socoteală.

Curaj mi-am cam făcut de-acasă
Cu o cinzeacă ori un țoi
Impresia să fie mai frumoasă
Minte nu țin, eram lângă butoi.

Speriat de consecințe m-am trezit,
Pustiul era transformat în mare
La popă-am fost la spovedit
Cred că sfințenia e-n sărbătoare.

George Ene

RUGĂ DE ISPĂȘIRE

Vin spre tine, Doamne, cu iubire!
Vreau să nu greșesc cu darul ce-am primit.
Ruga e cu tinerețea mea păgână
Și cu îngerul pe care l-am lovit.

Mă întreb de ce nu sunt toate amăgire,
Furtişag sau tâlhărie-n drumul mare,
Încercare ori pedeapsă și răsplată?
Sau iubire, calea către Tine?

Fă-mi, te rog, lumină-n cuget, Tată,
Să te pot privi ca în copilărie:
Cu retina așezată pe icoana vie
Și cu buzele pe chipul tău de raze!

Dă-mi un sens adevărat și sfânt iubirii,
Ce-ai trimis cu primăveri asupra mea!
Nu mă rușina de propria-mi simțire
C-am rănit adânc, iubind pe cineva.

Dac-ar fi să fie cu putință,
Pune-mi într-un taler inima și fapta,
Iar în celălalt – măsură dreaptă – plata,
Și oprește-mi cumpănirea din tumult.

Nu-l certa pe îngerul de lângă mine
Că aștept ori că îți cer prea mult.
Eu sunt singur vinovat –
Hoțul de comori ce te-a prădat!

Iartă-mi toate vorbele deșarte,
Silniciile prin care te-am purtat.
Mi-a lăsat în suflet disperarea,
N-a putut să mă urnească din păcat!

DECEPȚIE

Nu știu ceva să frigă mai tare
Ca lacrima ascunsă a dezamăgirii;
Să amăgească mai crunt
Decât năluca pescarului de oameni.

Între noi Adevărul țopăie
Ca un cocoș tăiat.
I-ai scoate măruntaiele
Să prezici viitorul?

Nimic nu e prea târziu:
Nici așteptările, nici mirările.

Trăiesc în pace-așezată de mag
Și tot universul mi-e drag.

Știu că și lacrima unei stele
E tot atât de firească,
Precum a noastră –
O dezamăgire subțire.

Ne sufocăm, îmbrățișându-ne regrete
Și ascunzând după zâmbet arcașii.
Nici rămânem, nici fugim ca lașii,
Iubirea ne-o transcedem în iluzii.

URC SMERIT ȘI M-AȘEZ ÎN MIRARE

Cu neuitarea răsar și mă minunez.
Străbat mări și țări amestecat printre lucruri.
Sufletul meu, ion cu ion,
Gravitează-n orbita lui om.

Urc smerit și m-așez în mirare
Ca albastru din cer în cicoare.

Gându-mi se prelinge – lavă fierbinte
Peste mîna-nțepenită-n bărbie
Stârnind infinitul sub hârtie.

Jos de tot, capra și dracul
Dau veacul de-a berbeleacul.
Pe când încerc să-mi tălmăcesc visul,
Alb-sângeriu mă-mpresoară caisul.

DE ÎNĂLȚARE

Ploaia măruntă și deasă
Țese perdele de ceață și fum – începuturi de lume –
Peste drum, peste culme...
Prânzim de Înălțare la Corbii de Piatră
În trapeza săpată în stâncă,
Unde șinea – și mai ține încă – județ,
După datimi și voie, Basarabul Neagoe.
Masa curată și simplă,
Așezată ca pentru o jertfă
Într-o palmă de uriaș:
Pește, ouă, miel, caș, cozonac...
Gătite-n dulceața luminii pure din Ajun
De sfințitele mâini ale mamei.
Cuvioasă, tu le împarți la Vii și la Morți,
Pomenindu-i cu nume apăsat pe toți,
Pe potriva cuvintelor tăiate în stâncă.
Pretutinedeni miros de tămâie stăruie încă
Și zumzetul rugăciunilor înălțate spre veșnicie,
De ani o mie,
Din altarul străbunei bisericuțe din piatră,
În pacea adâncă, prinosul
Ne readuce în suflet Hristosul,
Binecuvântând peste fire Iubire...
Luăm aminte că și pentru vreo doi ciripoi
Firescul e sânge, apă, aer, foc,
Dor, și chiar nenoroc, la un loc;
N-are chip, cântar sau altă măsură –
De necuprins fiind, ca tot ce există-n natură:
Ca privirea noastră radioasă ori tristă,
Ca zâmbetul și uimirea-ți mereu vie,
Păstrate din altă copilărie,
Ca fericirea și dăruirea ta din deplin
Pentru cel oropsit de destin.
Ne iubim *firea* așa cum este:
O vâltoare căzând în poveste.
Ne prindem de ea cu degetul mic
S-o adormim lână noi, precum un pisic.
Îi punem în păr stropi de cer și scânteie
În cupe roșii de orhidee.
În cercei, bobițe de rouă
Dintr-o stea ivorie,
Să ne vegheze și-n clipa târzie.
Suflete, de Înălțare cine-o renaște?
– Domnul, firește, ne răspunde ecoul
Pe când, smeriți, ciocnim oul.

RUGĂ PENTRU CURĂȚIRE DE PATIMI

Fără urmă de drum, fără ţintă,
Prins în coşmar – clopot fără limbă –
N-am nici voință
De a mă salva, precum șopârla.
Sunt la mâna Ta, Doamne!
Pune să fiu zidit de viu într-o grotă,
Dacă numai aşa m-aș putea vindeca
De incertitudini.
Dă-mi tăria și nevoința sihaștrilor,
Care puneau umărul
Să învârtă roata istoriei,
În credința lor că și munții
Trebuiau mutați din loc,
Ca oamenii să fie mai aproape unii de alții.
Răsplătește-i pe fiecare,
Mai ales pe cei ce ne hrănesc
Și ne-adapă speranțele.
Iartă-mă, pe mine, păcătosul,
C-am brăzdat multora sufletul
Cu frământări și suspine,
Confundând iubirea
Cu respirația gură la gură,
Dorul necuvântat cu-amintirea,
Tăcerea de aur cu neiubirea.

LA RĂDĂCINA DE PIATRĂ

De câteva zile, meșterul nu-și mai găsea mistria
Sub care-și zidea poezia;
Nici firul de plumb –
Și cumpănea stâmb!
Câinele îi toca nopțile cuvânt cu cuvânt,
Lătrătură cu lătrătură...
Dimineața, cu capul plecat,
S-a lăsat, pe pernă, descăpățânat –
Nu înainte de-a-și aminti o cimilitură:
„Ce caută omul sub piatră,
La rădăcină de mamă, de tată?"
Tâlcul îl știa de la bunul său, Ion,
Călător sub o stea albăstre...
Din calvar, meșterul a simțit gust amar:
A aflat că, de viu,
I se bătuse-n poartă
Semnul rătăcitului în pustiu...
Tăindu-i cu securea rădăcinile de sub vatră,
Călăul îi uitase o amintire neretezată:
Sub piatră, el avea mamă și tată!

FLOAREA DE PE RETINĂ

Marea adevărului – talaz de neliniști.
La țărm, viscolul a șters cu alb
Până și conturul inimilor...
Îmi încălzesc sufletul cu respirația:
Focul amintirilor mă luminează numai.
Mă strecor stânjenit printre gânduri,
Ca oamenii care nu se mai pot regăsi.
Sunt tot mai amețit de mirare,
Ca școlarul care-a uitat semnele
La ora de dictare.
Am mai puține sensuri decât autostrada:
Cuvinte și mai puține decât de-o telegramă.
Pe buze – gust de migdale:
În auz – fugile înfrigurate ale Dumisale,
Împăratului Bach.
Dincolo de lentilă,
O albină-mi zumzăie
Floarea de pe retină.
Sub cuibul privirii,
Clipă de clipă,
Se-adună lumină în stalactită.

TORS ÎN MARMURĂ VERDE

Cumpănește, prietene,
Și să nu uiți
Că i-ai tulburat sufletul,
Smulgându-i-l cu dalta
Din stânca verde,
Că i l-ai închis în forma,
Pe care ți-o închipuiai mai limpede,
Pe când torsul statuii
În trecerea prin privirile gândului
Dinainte de dinaintea ta;
Că ți-ai risipit ideea de om,
Împrumutând-o, coruptă, marmurei,
Ce te-a învățat cel mai mult
Despre rostul tău,
Așternându-ți așteptări,
Semnalându-ți noi îndoieli,
Ca tu să fii mai aproape de tine:
„Las timpul la aprecierea ta.
Aș vrea doar să nu uiți că este și-un timp al nostru:
Să nu mă excluzi din ceea ce trăiești, din absolut nimic".
Îndatorează-mă, prietene, cu putința de a înțelege
De ce marmura iubește atâta etern...
Cad smerit în dulceața gândului
Tors în marmura verde.

Denisa Popescu

***

Boare, atingere gri,
Liberă peste turle și case.
Grații fanate de păsări,
Perle înșirate pe oase.
Scuturi cu buricele stinse
O pipă care nu mai spuzește.
Cenușa din mine
Se ridică pe vârfuri
Și strălucește.

***

Călcâiul fetei care vinde flori
Țipă de șapte veri,
Peste șapte secete,
În taina surdă
A Luminăției-Sale, Pământul.
Călcâi firav,
Crustă de ouă de gâze,
Suspinând din dragoste
Pentru glezna muzicală
Și fără astâmpăr, ca un copil.

***

În așternutul ei
Nu mai încape nimeni,
Nici măcar un șoricel.
Își sprijină fața,
Ochii de stepă incendiată
De toarta jupuită a unei sfâșieri.
Știe că ea e vie
Și că sfâșierea aceea s-a dus,
Că e doar amintirea unei sfâșieri.
Își amintește de o fântână,
O fântână cu paradisul înăuntru,
Coborai, dacă aveai dezlegare.
Ea a crezut c-o are.
Dacă nu s-ar fi grăbit să coboare,
La pieptul ei fierbinte,
Și-ar fi domolit acum
Zvârcolirea și frica
Un șoricel de lapte.

***

Și-am zis verde-crocodil,
Ochii mei vechi să-i înșir
Ca mărgelele pe fir.
Să sclipească tandru, moale,
Aripă, și vânt, și soare.
Am zis verde-crocodil,
Ochii vechi să mi-i înșir,
Filigran de filigran,
Pe ața timpului tău,
Bunul meu
Și răul meu,
Trimisul lui Dumnezeu.

****

Oglinda mea, oglinjoară,
Lacrima de maică
Lung te mai măsoară,
Tot voind să-ți fure
Lumile ascunse,
Fructele zvonirii,
Cu lumină unse.
Maică și oglindă,
Ca două surori,
Se petrec din viață
Deșirând visări.
Una tot mai stinsă
Și mai de pământ,
Cealaltă
Tot ceruri mari împreunând

***

Să ne spargem în cristale,
Să suspinăm cum suspină castanele,
Să greșim mereu ritmul,
Să greșim ziua,
Să greșim ora.
Pe urma unui tango îndărătnic,
Eterul care suntem
Aleargă să îmbrățișeze,
Până la disperare,
Focul, apa, aerul și pământul.

***

Te-am lăsat să izvorăști din mine,
Să iei lumea de la început,
Să alergi prin lutul meu moale
Chiuind,
Să sperii păsările somnoroase,
Care nu mai voiau să-și ia zborul de-acolo.
Te-am lăsat să fii
Tot ceea ce eu nu eram,
Tot ce aș fi vrut și aș fi putut să fiu.
Dar tu, vânătorule,
Ți-ai descărcat alicele
În măruntaiele mele, fără să clipești.
N-ai stat nici cât să te convingi
Că nu m-am prăbușit de-a binelea,
Că sufletul meu căuta o ființă, ceva,
De care să se agațe
Ca rana de lumină.
N-ai stat, vânătorule.
Ți-ai aruncat în spinare trofeele
Și ai dispărut însingurat,
Fără umbră și fără miros.

***

Pivnița ta grea, hipnotică,
Revărsată în sângele meu,
Poruncă de care ascult
Cu ochii închiși.
Fierbinte e pivnița,
Fierbinte, aerul,
Până și carnea sufletului,
Pe care doar o bănuiam că există,
E fierbinte.
Știu că mă voi îneca,
Știu că mă voi face scrum,
Dar asta este porunca,
Nu-i așa?
După ce voi fi împlinit-o,
Voi putea, în sfârșit,
Să aștept,
Ca o piatră despuiată
Sub cerul limpede,
Să răsară lângă mine iarba.

***

Îți scriu în limba păsărilor.
În limba copiilor
Care-au fost odată
Bătrâni și triști.
În limba pietrelor din orașul
Care așteaptă răbdător
Să se-nvechească și el.
Îți scriu în cea mai veche limbă
Din împărăția aceasta,
În limba dimineților fără sfârșit,
Când pielița gâtului dezgolit
Se-ndurerează,
Ca o trompetă subțire și singură,
De toate câte s-au sfiit
Și se sfiesc în continuare
Să doară.

Nicolae Ionescu

Diminețile iernilor târzii

Marianei

De atâţia ani
Dimineaţa devreme
Încerc să-mi regăsesc visele
În oglinda din baie,
Refugiat tot mai des
Sub argintul ei subţire
Ca un cocor sub gheaţa iernilor târzii,
Cu speranţa nebună că
Precum pe rotundul scut al lui Perseu
Ucigaşa privire va aluneca
Uşoară ca o balerină prin luciul sălii de dans
Într-o eternă şi ameţitoare piruetă...

Zâmbetul Meduzei

Demult, în nopţile de vară,
Ascultam vrăjit
Cum ascunşi adânc prin grădină,
Înveşmântaţi în rouă,
Verzi ca nişte lacrimi de iarbă
Brotăceii chemau stelele
Mai aproape de fântână…
Aşa am aflat
Că lucrurile importante stau ascunse…
- Unde eşti tu, prietene Enkidu,
Gata să mă aperi cu viaţa ta
De furia crudului Humbaba,
Paznicul necruţător al pădurilor de cedru?...
Şi iată, târziu am înţeles
Că sub cea mai albă şi netedă frunte
Pot tropăi, sălbatici,
Cei mai întunecaţi centauri
Cu înveninate săgeţi…
Doar zâmbetul Gorgonei Medusa
Stă la vedere,
În păienjenişul subţire al lunii
Aninat mereu deasupra capetelor noastre,
Ca un fulger încremenit
În piatră…

Nu mai vreau!

Nu mai vreau
Aceste picioare.
Vreau altele noi…
Cu cele vechi am frământat
Prea multe noroaie,
Şi le-am rănit
În prea mulţi spini…
Nu mai vreau
Nici aceleaşi mâini!
Cu cele vechi am ţinut
Şi coarnele plugului şi condeiul,
Şi de prea multe ori ele s-au strâns
În pumn gata să lovească…
Nu mai vreau
Aceste aripi…
Sunt pătate şi zdrenţuite
De răsuflarea îngerilor,
Aprinsă sub ele
Din jarul florilor de măr…
Doar inima,
Doar pe ea o vreau aceeaşi,
Pentru că niciodată
N-o să se poată umple îndeajuns
Cu oceanele iubirii mele
Pentru tine…

Cartea cu file de rouă

Azi-noapte am scris o carte…
O carte cu file de rouă,
În care am sădit
Toţi luceferii număraţi de pe boltă
Din a căror lumină
Mi-am ţesut răcoros veşmânt.
Am scris cu pene de înger
Câte un poem pentru tine
Pe toate lacrimile vărsate vreodată…
Am clădit nesfârşite rezervaţii de fluturi
Prin păduri adânci,cutreierate
De lupi cu ochi rotunzi,
De mistreţi ursuzi şi colţoşi,
De cerbi rămuroşi şi de ciute zvelte
Şi din loc în loc
Cu izvoare şi albastre lacuri.
Am strâns tot nectarul fânului parfumat
Doinitor din fresce de biserici
Şi le-am aninat, mic felinar, prin genele tale.
Azi-noapte am scris o carte…
O carte cu file de rouă…
Şi într-un târziu, în dimineaţă,
Când soarele s-a aprins după dealuri,
Cartea de rouă ţi-a mângâiat,
Pentru o clipă doar,
Călcâiul…

În noapte de 18 spre 19 iulie 1959 au fost împuşcaţi luptătorii din munţi,
Toma Arnăuţoiu şi ,,Grupul de la Nucşoara", un total de 16 oameni.

Ochiul lui Dumnezeu

Ochiul lui Dumnezeu citeşte
Fiecare cuvânt, cât de mic,
Şi oricât de adânc ar fi ascuns
În inima noastră…
Am răsfoit întâmplător o carte
,,Ivanhoe"de Walter Scott.
Pe prima pagină
Cu cerneală albastră, decolorată
De nisipul cernut de ani,
Tatăl meu notase:
,,Noaptea de 18 spre 19 iulie 1959
Născut băiatul…" (punctele acelea eram eu).
Şi nu ştiu sigur dacă Domnul a citit asta,
Sau dacă aripile îngerului meu s-au atins
Cu aripile pătate de sânge şi arse de glonţ
Al celor şaisprezece oameni ce au cutezat
Să fie liberi printre cei în genunchi,
Dar am înţeles că degetul Lui
Mi-a scris pe frunte ceva,
Cu nişte litere foarte mici, ca acelea
Din contractul cu Banca,
Acolo unde te anunţă
Că tot ce ai primit trebuie plătit
De două ori mai mult…

De Crăciun

De la un timp
Amintirile îmi alunecă pe frunte
Precum limba boului Apis -
Bunul şi puternicul bou Apis
Ce poartă între coarne Soarele şi Luna…
Inelele zilei
Sunt tot mai strânse şi mai grele,
Şi florile îşi ascund parfumul
Ca pe ceva indecent de frumos…
În grădinile Ghetsimani
Dau în pârgă, în fiecare ceas,
Cupele trădării
În reînnoite, amare poame…
Şi zadarnic scotocesc
Cu ascuţite fiare în mâini
Prin toate ieslele din lume
Slugi însetate de schimbare…
Nimeni nu se mai naşte
A doua oară…

Din copilărie

Erau dimineţi în care
Femeile din sat plecau
Cu spinii stelelor cunună pe frunte
Să spele albiturile la râu…
Aici albeau cearşafuri şi ceruri
Ajutând soarele să se nască
Dintre două dealuri rotunde.
Genunchii lor făceau pietre să lucească
Ca nişte ouă albe, fremătând de viaţă,
Pe care noi, copii veniţi la scaldă,
Le priveam în lumină
Dacă sunt gata să rodească…
Acum
Nimeni nu mai vine la râu..
Doar la mal
Luntrea lui Charon, pe jumătate putrezită
Sub nisipul cotropitor,
Se scufundă încet, încet,
Spre adâncuri…

Aşa cum…

Aşa cum
O mică buburuză scobeşte
Prin cruda lumină a verii
O cale spre absolut,
Aşa cum un fluture
Scutură cerul de pe aripi
În sufletul negru al ciocârliei,
Aşa cum fântânile scot
Inima pământului în ciuturi hulpave,
Pentru a răcori bulucitele vite
Ale secetei,
Tot aşa
Privesc urmele paşilor tăi
Şi mă simt bătrân,
Bătrân de când mă ştiu,
Şi cred că n-am avut niciodată
O tinereţe pe măsură,
Aşa cum
Rănile nu au niciodată forma
Morilor de vânt…

Viaţa ca o coridă

Viaţa este ca o coridă,
Cu firave şi degrabă regretate clipe de curaj,
Şi în rest cu înfricoşate fugi
Din faţa ascuţitelor coarne
De necruţătoare fiare…
Ceva între splendorile celor 11 kilometri
De galerii doldora de artă ale palatului Escurial,
Şi forma lui de frigare,
Pe care bunul rege Filip prăjea
Impertinenţii eretici…
Ceva între turlele Sagradei Familia
Pe care Dumnezeu îşi odihneşte picioarele,
Şi mormanele de bălegar mustind în soarele
primăvăratic…
Ceva între Don Quijote
Şi vulgaritatea inocentă a Dulcineei…
Şi peste toate Teama,
Cumplita teamă de taurul negru,
Care nu se ştie din care parte
Va să vie…

De unde, trufia…

Chiar în ziua în care ai crezut
Că sufletul îţi este
Ca în vechea legendă japoneză
Castelul înconjurat
De 10 mii de garduri de aramă,
De 10 mii de coloane de granit,
Şi de 10 mii de iazuri de cristal,
O adiere de vânt, o frunză,
Parfumul unei flori,
Pâlpâitul unei stele în amurg,
Un surâs, o lacrimă,
Fac ca totul să se prăbuşească
Precum zidurile Erihonului,
Iar inima îţi rămâne
Un pui de vrabie
În calea negrului corb…
Şi înţelegi că zadarnic ai citit
Câteva sute de cărţi,
Crezând că Precum scutul lucios al lui Perseu,
Înţelepciunea lumii o să te apere
De perfidul sărut al Meduzei…
Nu ştii nimic,
Nimic despre sufletul tău,
Rămas în grădina copilăriei
Încolăcit, precum Lacoon pe arsul nisip,
De tentaculele zadarnicelor iluzii…
Şi-atunci
De unde trufia de a crede
Că ştim
Ce este în inima Celuilalt?...

Gheorghe Mohor

Returnare

Cunoaşterea lumii prin lumina cuvântului

Oameni cu multă ştiinţă de carte susţin că, după Dumnezeu care fixează menirea fiecăruia îndată ce se iveşte pe lume, Timpul rămâne judecătorul suprem al faptelor noastre, cântărindu-le şi măsurându-le, că el fixează locurile pe scara valorilor, cu condiţia să nu fie ignorat în ireversibila-i trecere, ci folosit din plin. Întrebuinţat rău, timpul pare scurt, iar trecerea lui, grăbită. Trăind prezentul cu intensitate maximă, categoric timpul ne devine prieten, lăsând amprente şi amintiri cu care să ne mândrim tot restul vieţii.

Ne amintim, de pildă, din istoriografia publicisticii româneşti, că la sfârşitul anului 1828, Ion Heliade Rădulescu emitea o *„Înştiinţare”*: *„Avem onoare a face cunoscut cinstitului public că, cu începerea anului nou sau cel mult a anului astronomic, adică cu începutul lui martie 1829, se vor ivi şi începuturile gazetei rumâneşti „Curierul Bucureştilor”... Acum poate cineva vedea pe simţitorul român curgându-i lacrămi de bucurie, văzând în toate casele bătrâni, tineri, bărbaţi, femei, învăţaţi şi mai de rând, îndeletnicindu-se şi petrecând cu gazeta în mână şi înmulţindu-şi ideile având cunoştinţă şi ţinând un şir de întâmplările lumii”*.

(Încă din anul 1785, un almanah apărut la Iaşi arăta că *„în multe chipuri şi în multe feluri, omul iubeşte a cerca ştiinţele cele vrednice învăţăturii, mai ales şi pentru doftoriile cele cu lesnire şi fără cheltuială ce se găsesc pe la casele oamenilor, ca să le folosească la vremea boalelor. Bine este ca să ştie omul şi cele patru vremi ale anului cum va purta grija la iconomia casei lui”*.

Amintim şi un hrisov al lui Alexandru Mavrocordat, cu ştiri matrimoniale şi diverse informări, mai mult sau mai puţin importante. Periodicele apăreau sporadic şi cu dificultate, fie ca urmare a împotrivirii autorităţilor, fie din lipsuri materiale).

Dorinţa lui Eliade era ca publicaţia să apară în limba *română, „căci foarte trist era pentru noi să primim vestirile în limbi străine, în vreme ce ne aflăm în pământul nostru şi trăim subt legile şi cârmuirea noastră”* . A apărut astfel, conform promisiunii, „Curierul românesc”, la 8 aprilie 1829, cu sprijinul financiar al boierului cărturar Dinicu Golescu, al iluministului bancher Constantin Hagi Pop, precum şi al abonaţilor din Craiova, Iaşi , Braşov şi Blaj, apoi, suplimentul literar „Curier de ambe sexe” (1837-1847) având o difuzare impresionantă. Peste puţin timp, la 17 aprilie, la Iaşi, Gheorghe Asachi (1788 - 1869) scotea şi el „Albina Românească”, cu suplimentul „Alăuta românească”. În Ardeal, George Bariţiu (1812 - 1893) scotea „Gazeta Transilvaniei”, difuzată atât în localităţile româneşti, cât şi în Verona, Padova şi Veneţia. Conţinutul acestora încuraja ideile revoluţionare de unitate, independenţă şi suveranitate naţională.Tot Heliade, elevul lui Gh. Lazăr la şcoala de la Sf. Sava, ajutat de către boierul cărturar, Dinicu Golescu, înfiinţează, în 1827, „Societatea literară”, apoi, în 1833 „Societatea Filarmonică”, împreună cu Ion Câmpineanu şi C. Aristia, ambele propunându-şi răspândirea ideilor iluministe, înfiinţarea mai multor şcoli româneşti şi a mai multor gazete, cum a fost „Gazeta Teatrului Naţional”. În 1834, Heliade devine director al „Şcolii de muzică vocală, de declamaţie şi de literatură”, pentru a pregăti actori profesionişti. În anii următori, avea să fie cunoscut şi ca filolog, poet , teoretician literar („Regulile sau gramatica poeziei”), traducător din clasicii literaturii universale, profesor şi director al Colegiului „Sf. Sava”, membru fondator şi primul preşedinte al Societăţii Academice Române (Academia Română), între 1867 și 1870.

În acest spirit, a existat o intensă colaborare între fondatorii gazetelor celor trei provincii. Munteanul Nicolae Bălcescu şi transilvăneanul August Treboniu Laurian au scos „Magazin istoric pentru Dacia”, adresându-se tuturor românilor şi celor mai de seamă intelectuali din epoca prerevoluţionară. Timotei Cipariu a editat la Blaj, în litere latine, „Organul luminării” (1847), iar corespondenţa dintre Ion Heliade Rădulescu şi Costache Negruzzi promova ideea unei literaturi

naţionale, scrisorile apărând în „Muzeul Naţional", suplimentul „Curierului românesc". În celebra „Foaie pentru minte, inimă şi literatură", George Bariţiu urmărea consolidarea relaţiilor publicistice cu Ţara Românescă şi Moldova: *„Dar cum, domnilor! Noi, ardelenii, atunci când fraţii noştri de peste Carpaţi cetesc cinci-şase gazete şi foi literare în limba românescă, să rămânem de la o astfel de întreprindere, care cel mult patru sau cinci sute de patrioţi şi naţionalişti literaţi şi bine simţitori sunt în stare a o sprijini şi a o ţine în floare?"*

În 1840 apare „Dacia literară", editată de către istoricul şi omul politic Mihail Kogălniceanu, *„în carele se vor oglindi scriitorii moldoveni, munteni, ardeleni, bănăţeni, bucovineni, fiştecarele cu ideile sale"*.

Rând pe rând, prin trecerea anilor, apar noi reviste cu conţinut cultural, economic, istoric, religios, filosofic, ca nişte izvoare de lumină spirituală „carele au luminat pe tot omul în toate vremurile", contribuind, totodată, la dezvoltarea limbii şi literaturii române: „Convorbiri literare", „Convorbiri critice", „Literatorul", „Sburătorul", „Viaţa Românească", „Contemporanul", „Viaţa nouă", avându-i mentori fondatori pe: Maiorescu, Mihail Dragomirescu, Macedonski, Lovinescu, Ibrăileanu, Constantin Dobrogeanu Gherea, Ovid Densusianu.

Şi câte reviste n-au mai apărut ! Şi câte personalităţi despre care ne amintim cu drag şi recunoştinţă!

Menirea acestora era sfântă, limpede şi clară: de *„creştere a limbii româneşti şi-a patriei cinstire"*, dar şi de cunoaştere a lumii prin lumina cuvântului scris.

De la „Curierul românesc", la „Cuvântul Argeşean"

După mai bine de 180 de ani de la „înştiinţarea" lui Heliade asupra editării gazetei „Curierul românesc", la 12 martie 2018, a avut loc, în oraşul Piteşti, lansarea primului număr al revistei „Cuvântul argeşean", pe care o aveţi acum în mâna dv., stimaţi cititori, a Ligii Scriitorilor Români - filiala Argeş, botezată astfel de către preşedintele acesteia, medicul scriitor Adrian Mitroi, revistă care-şi deschide paginile nu doar membrilor L.S.R., ci tuturor celor cu har literar, grupaţi în jurul redactorului-şef, scriitorul ing. Nicolae Cosmescu.

Evenimentul s-a petrecut la întrunirea lunară a membrilor cenaclului „Armonii argeşene", în sala „Simpozion" a Centrului Cultural Piteşti, în prezenţa distinsei doamne Carmen-Elena Salub, directoarea instituţiei. Sărbătoare mare în familia iubitorilor culturii din oraşul lalelelor, despre care, în suplimentul cultural „Săgetătorul" (nr. 1058/13 martie 2018) al cotidianului „Argeşul", condus de către directorul fondator prof. Mihai Golescu, d-l Cosmescu publica un „hronic" documentar:

„Discret, dar ferm, noua conducere a Filialei Argeş a L.S.R. îşi implementează proiectul de organizare al acesteia, a cărui ţintă imediată este de a face din asociaţie o entitate care să nu poată fi ignorată în peisajul cultural din perimetrul în care evoluează.

Nu vom intra în detaliile proiectului, dar este absolut necesar să vă informăm asupra uneia dintre cele mai importante măsuri luate până acum, datorită rezonanţei pe care o are. S-a renunţa la apariţia revistei „Carpatica"! A fost definitiv exclusă din programul activităţilor filialei! Poate sunteţi surprinşi de această măsură extremă, dar ea se impunea! Şi nu datorită calităţii revistei. Nicidecum. Aceasta a progresat continuu de-a lungul celor şase ani de existenţă. A devenit cea mai democratică piblicaţie argeşeană, singura care acorda cu generozitate spaţii tipografice celor foarte tineri, aflaţi la primii paşi în cariera scriitoricească. Dar nu numai lor, ci tuturor celor care au ceva „de spus", în literatură(...) „Carpatica a dispărut, dar locul ei a fost luat de altă revistă, cu un nume mult mai acordat pentru ceea ce se vrea, şi a spaţiului geografic pe care-l acoperă. Aşa încât, a fost botezată **„Cuvântul Argeşean"**(...) *Deşi orientarea generală este, în mare, aceeaşi, noua publicaţie îşi propune mult mai mult decât precedenta. Cu toate că anumitor spirite li se va părea cam îndrăzneţ, dacă nu chiar pretenţios,* „Cuvântul argeşean" *îşi doreşte să devină o referinţă în mediul cultural judeţean. E bine de reţinut, pentru că primul număr a şi apărut!*

Am toată convingerea că, ediţie după ediţie, cu implicarea tuturor celor cu chemare pentru literatură, aflaţi la început de drum, sau consacraţii care-şi doresc recunoaşterea ca atare, revista va deveni ceea ce se aşteaptă de la ea.

Aşadar, ţineţi aproape!

Desigur, ţinând aproape, cu respect şi pentru spiritul de echipă, după afirmaţiile mentorului cenaclului şi al revistei, aceasta va deveni, cu certitudine, o publicaţie de succes, prin calitatea creaţiilor literare ale colaboratorilor cu tolba plină de „frumuseţi şi preţuri noi", culese din oceanul de cuvinte al limbii române. Un text precum o filă de istorie.

Noua revistă se alătură surorilor mai mari din peisajul cultural argeşean: „Argeş", „Cafeneaua literară", „Restituiri", şi „Săgetătorul", toate câte mai sunt constituind hrană pentru sufletele însetate de cultură ale argeşenilor.

LA MULŢI ANI „CUVÂNT ARGEŞEAN", LA MULŢI ANI FONDATORILOR ŞI COLABORATORILOR !

Ion Toma Ionescu

Fragment din volumul în curs de apariţie ***Albaştrii. Dosarul***

XI. Uzina

„Ionescule, tu mergi la uzină!"

Acea expresie mi-a conturat mult mai ferm viitorul decât am crezut. Un viitor cu orizontul limitat. Uneori timpul se rostogoleşte lent, poate că nici nu se rostogoleşte cu adevărat, e ca o linie dreaptă desfăşurându-se pe un arc de cerc şi descriind o altă curbă specifică, din perspectivă diferită, cu alte înţelesuri, dar cu aceeaşi origine punctul de la care s-a pornit.

Raza cercului meu de bază se întindea pe 15 km, între Cartierul Trivale şi Colibaşi poarta 1, într-o lume pe care aveam să o cunosc bine preţ de o viaţă de om. Nu m-a copleşit nici cu micile ei probleme, nici cu cele mari. Mai degrabă mi-a conferit doar o anumită valoare de întrebuinţare. N-am să descriu mecanismul, intrasem în el şi prima şi a doua oară, angrenându-mă din mers. Reveneam în uzină.

După terminarea liceului, câteva luni am fost suplinitor în învăţământ, apoi recepţioner de marfă la o întreprindere comercială. Primul contact cu industria de automobile e încă viu în memorie. Mi s-a părut dur, dar l-am suportat sperând că trecerea mea prin acea experienţă de viaţă va fi scurtă şi nu-mi va afecta planurile de viitor.

Când am deschis uşa în secţie, impresia a fost catastrofală. Un zgomot surd, nici ţipenie de om pe culoare, doar undeva în dreapta, trei bărzăuni probau la bancul de probe ultima cutie asamblată în schimbul de noapte. Se luptau cu ea s-o ridice pe un cârlig. Semăna cu o carcasă de porc…

Imaginea în sine m-a frapat, pedeapsă nemeritată. Parcă revedeam, într-o altă dimensiune, o tăiere de porc la tata mare în curte. Guşterele ăl bătrân.

Trei bărbaţi puternici luaseră de picioare porcul şi îl trântiseră pe jos. Îl ţineau strâns şi am văzut clar când unul dintre ei i-a împlântat cuţitul adânc. A ţâşnit sângele şi un guiţat sfâşietor m-a făcut să alerg şi să mă închid în casă. Abia după vreo oră, la insistenţele Veroanei, o soră de-a tatei, am ieşit afară la şorici.

N-am mai văzut porcul, îl porţionaseră. Inima, ficatul, bojocii, şuncile, slănina pentru topit, greabănul, şira, coastele, şoriciul rulat şi aşezat pe fundul hârdăului. Tata-mare mi le-a prezentat pe toate şi mi-a explicat rostul şi rolul fiecăruia, inclusiv filosofia vieţii porcului. „Tăierea în ajunul Crăciunului e împlinirea destinului!” – îşi susţinea ăl bătrân disertaţia.

N-am înţeles! Am început să plâng, aveam opt ani, în primăvară murise tata. Am cerut oamenilor acelora să-l lipească bucată cu bucată şi să-l facă la loc cum a fost. Râdeau în hohote. Mi-au explicat că nu se mai poate, băuseră ţuică fiartă, le tremurau mâinile şi cuţitul nu tăiase la semn, nu se mai potriveau îmbinările.

Nu mai eram copilul neştiutor de atunci, dar nu avusesem nicio legătură cu industria. Nu ştiam cum arată o cutie de viteze. Cui să fi pus întrebările? Mama nu le ştia pe toate… Pe mine mă stârnea metafora, n-am crezut că voi fi pedepsit de viaţă să ajung în industrie.

Părăsisem uzina cu multe speranţe în vara lui ’71, înainte de evenimente, să mă pot pregăti în linişte pentru examenul de admitere la facultate şi nu concepeam să revin acolo. Credeam că am închis acel capitol.

După procesul public, atunci când securiştii m-au obligat să mă întorc, am luat acest fapt ca pe o condamnare. Se poate trai şi înconjurat de sârmă ghimpată!...

Scriind la prima ediţie a cărţii mi-am dat seama că în mintea mea cele două perioade se contopiseră. Poate pentru că mi-am impus să şterg din memorie noaptea din clădirea securităţii, pistoalele, procesul, atacurile de panică, insomniile, xanaxul prescris de doctoriţa Ierimia, reuşind cumva să pot merge mai departe. De aceea probabil în prima ediţie nu am consemnat nicăieri că până în vară, mai fusesem angajat al uzinei.

Am vrut să ascund o parte a vieţii mele. În plus nu eram deloc mândru de eşecurile repetate la examenul pentru admiterea la facultate. Îmi alesesem regia de teatru şi film, acceptând în cel mai rău caz teatrologia şi

filmologia. Concurenţa la Institutul de Teatru era mare, în jur de 50 candidaţi pe un loc. Ca suplinitor în învăţământ, recepţioner la un depozit de menaj, militar şi apoi lucrător în uzină, pierdusem trei ani, deja mi se părea prea mult!

Prima construcţie a Dosarului Albaştrii, după patru decenii de la cutremurul nostru, s-a ridicat pe baza dosarului găsit la CNSAS şi rămăşiţelor scoase de sub dărâmăturile memoriei mele profund afectate. Secvenţele s-au lipit lângă amintirile celorlalţi albaştrii cu care am reuşit să stau de vorbă. Descopăr acum când rescriu pentru ediţia a doua o serie de inadvertenţe, dar acestea nu au schimbat cu nimic sensul povestirii. Sunt doar mici amănunte, mă străduiesc să le înlătur, mi s-au mai limpezit multe, am reuşit să vorbesc şi cu Sanda, doar Anca şi Gess dintre albaştrii n-au lăsat nici o urmă, să le pot găsi.

Uzina începea cu prelungirile ei, un fel de tentacule uriaşe care funcţionau ca nişte ventuze, absorbindu-i sau vărsându-i pe muncitori prin cele opt guri/porţi de intrare/ieşire, direct în/din burta monstrului. Nici caracatiţă, nici balaur! În realitate avea câte ceva din amândouă, dar şi o puturoşenie oarecum domestică.

O lentoare pe care nu ştiai de unde s-o apuci. Un mutant care te storcea de vlagă în malaxorul lui şi-ţi atrofia simţurile.

Am avut oarecum revelaţia de la prima angajare, că uzina era înconjurată în extensia ei imaginară cu sârmă ghimpată. Unul dintre informatori scria într-o notă că ciudatul de mine căutam prin uzină sârma ghimpată cu care să-mi decorez camera albastră. E puţin adevăr aici!

În vara aceea, existase tentativa de a umple caracatiţa desenată pe pereţii apartamentului meu cu un colaj şi aveam nevoie de sârma ghimpată să-i marchez conturul, sârmă pe care am căutat-o inutil pe terenul viran din spatele cutiei de viteze.

*

Între şase şi şase şi zece minute plecau autobuzele spre uzină din toate cartierele Piteştiului şi se încolonau la ieşire pe sub podul din capătul străzii Calea Bucureşti, peste care trecea calea ferată, Un şarpe lung segmentat de farurile aprinse, înşirat pe câţiva kilometrii, dar şi o întrecere nebunească în interiorul corpului de tablă pe roţi, ce se smicea în ocolişuri şi depăşiri periculoase până la Miceşti, unde se termina şoseaua pe două benzi către Câmpulung şi făceai dreapta la nouăzeci de grade pe strada uzinei. Cel care intra primul în Colibaşi, acolo nu mai era loc pentru depăşiri, se mândrea toată ziua zicându-şi Domnul Viteză.

De obicei primul ajungea Gică Nebunul, un puşti înalt, cu o nevastă frumoasă, blondă, contabilă pe undeva prin uzină. Gică a lucrat câteva luni la Cutia de viteze strungar, de acolo l-am cunoscut. Probabil îi luaseră caraliii temporar carnetul, dar s-a întors la autobază după ce i l-au dat înapoi.

Dacă te grăbeai — sau doreai să-ţi testezi rezistenţa la rupere, voiai să încerci cât ţi se slăbesc şuruburile când trăieşti periculos, sau să te scuturi de coşmarurile nopţii — îl alegeai pe Gică. Nu poţi să şti niciodată ce zace într-un om! Pe mine mă saluta respectuos şi manierat de departe. N-ai fi zis că e acelaşi om care la volan turba, fierbea sângele-n el! Nu mai contenea cu înjurăturile dacă nu i se făcea loc să depăşească în traseu.

Ţuica se vindea direct din portbagaj de către negustori ambulanţi, pentru înviorarea degustătorilor matinali, la juma de litru. Se creau grămezi spontane, moluri în mişcare înaintând lent spre porţi. Sticlele gata pregătite circulau cu iuţeală de mână, de la mijlocaşi la grămadă către linia de trei-sferturi. Pare că puterea octanică a combustibilului, sau cantitatea, nu era suficientă pentru maximum de capacitate la care se puteau tura motoarele, ceea ce de fapt îi îndârjea pe combatanţi, dar nu voiau să rişte.

Produsul inflamabil, interzis conform decretului 400, se consuma doar în afara gardului uzinei, iar la poartă trebuia să întorci capul când arătai legitimaţia şi să-ţi ţii respiraţia, ca să nu-i dai un damf puturos în faţă portarului. Portarii se arătau băieţi sensibili, dar pe fond erau cumsecade!

„Măi nene, a intrat în haine! Mirosul e rămas de la povarnă!... Am făcut ţuica şi nu mai scap de damful ăsta păcătos! Te-nţelegeau. Important era să te ţii pe picioare, căci dacă vreun ins mai al dracului băga de seamă clătinări în peisaj, nu te mai lăsa sa intri.

M-am dat jos din autobuz la poarta 1. Nimerisem în autobuzul lui Gică. Cu o zi înainte, la el în birou, securistul care mă anchetase, şi cu încă unul, îmi dăduseră o hârtie pe care era scris cu litere mari un nume MIU PETRE. Nu le-am spus că-l cunosc şi că am mai lucrat acolo. Ei m-au asigurat şmechereşte că MIU e o prescurtare de la Meseriile Industriilor Uşoare şi Petre e Sfântul Petre, şeful de la calitate. Dintre toate posibilităţile ce mi se puteau oferi, la el era raiul pe pământ. Musai să-mi dispară din gând facultăţile şi apucăturile duşmănoase! Trebuia să consider că acela a fost un vis urât. Aş fi pierdut vremea degeaba. Doar clasa muncitoare are perspective certe să ajungă în paradis. „Şi unde pui că la uzină salopetele sunt albastre tot ca idealurile voastre!”. Mi s-a cerut să nu-i fac de râs că ei, securiştii, au investit încredere în mine. „Poezia adevărată o poţi găsi doar la munca de jos!”.

(Recunosc în context, m-a furat un pic condeiul desenând floricele pe text. Realitatea e că securitatea nici măcar nu se sforţase să cerceteze şi să afle că eu îl ştiam pe Miu şi mai lucrasem în uzină la cutii de viteze, chiar în echipa lui).

(va urma)

Simona Vasilescu

Când modelez

Când modelez cu mâinile prin lut te fericesc,
Când stau în ploaia verii spăl carbonul,
Cu corpul adormit pe chihlimbar mă împlinesc
Şi rugul strămoşesc din foc stelar dă tonul:

DO – dorul de Zamolxe care este,
RE – revitalizarea apei în Pământ,
MI – minţi superioare-n focul viu,
FA – farmecul din suflet, minte, trup,
SOL- solul cu seminţe strămoşeşti,
LA- lacrima sfinţirii-n Duhul Sfânt,
SI – simplu, respirând lumina vieţii,
DO – doritoare păsări de a naşte pui.

Când modelez pământul tare-aş vrea
Să sufli sănătate din iubire pentru toţi,
Să descifrăm tăcerea din cea mai mică stea
Şi harpe muzicale să fie–a noastre porţi.

Nudiști

Întotdeauna ne-am dorit să creştem mari,
Să depăşim suspine neoprite,
Iar de ne furişam printre pescari,
Tot peştele să-l adunăm în trestii împletite.

De nu ne-am fi văzut prieteni noi
În faţa cărora ne-am îmbrăcat frumos în grup,
Am fi recunoscut mult mai devreme-n ploi
Cât de umilă-i existenţa omului în trup.

Acele ploi ne-ar fi spălat de bronz,
Iar mamele cu sânii plini de lapte
Ar fi chemat din Sursă vreun bonz,
Să cânte-n toată lumea nepreţuite mantre...

Acum, crescuţi fiind, treziţi şi înţeleşi
Noi... între noi, atotcunoscători,
Păşim nemărginiţi... nudişti aleşi
Trăind eternitatea iubirilor prin flori...

Compoziţia mea în Eter şi-n Pământ

Între Soare şi corpul meu *Sunt*
Schimbător, transformat, mulţumit, minunat!
Între corpul meu mic şi Pământ retrăiesc
Răsuciri şi uitări, adormiri, adunări.

Voiajez în adânc şi mă-ncarc!
Mă întorc de la centrul metal cristalin
Şi *eu sunt* marna mea,
Strat nisip şi pietriş sau argilă,
Suiş ascendent pentru toţi,
ADN pentru Om de Lumină,
Prin porţi de iubire intrând
Cu viteza de sunet etern revărsat.

Între Soare şi Terra *eu sunt*
Fiul tău, ochiul tău dilatat
Fie-n somn, călător spre tărâmuri de vis,
Fie-n soba cu foc pâlpâind în abis...
Şi aşa... şi aşa... tot *eu sunt*
Compoziţia mea în eter şi-n pământ.

Șlefuiesc Univers

Aer din frunze ca luciul de apă,
Mari valuri de aer m-adapă...
Corpuri de iubire presată... uitată...
Se frământă-n schimbare și tac.
Martor sfânt sunt acum

Între luciul din cerul senin
Și cristalul din inima mea, ca un lac...
E de-ajuns ca să știu că mă vezi,
Mi-amintesc că exist și pulsez
Și mă nasc hotărât om divin,
Șlefuiesc univers biologic intens.

Ești și tu, suntem mulți,
Ritm alert printre sorii din noi.
E de-ajuns să mă văd strălucind,
Mulțumită-n străfunduri
De-ntregul prea plin!

Constantin Teodor Craifaleanu

Îngere!

Îngere,-ngeraşul meu,
Cine te-a trimis la mine?
Oare, Bunul Dumnezeu,
Sau ideea-ţi aparţine?

Îngere ce mă veghezi
Cu atenţie deplină,
Se-ntâmplă să nu mă vezi?
Dacă „Da”, cine-i de vină?

Îngere ce mă păzeşti
De tot ce e rău în lume,
Ştii tu, oare, să zâmbeşti
Când în juru-mi se spun glume?

Sau, ai lacrimi pe obraz
Când mă vezi plângând cu jale,
Atunci când un nou necaz
Mă întâmpină în cale?

Cum e felul tău de-a fi,
Mai tăcut sau guraliv?
Dacă te-aş putea simţi,
Eşti grăsun sau costeliv?

Tot de Domnul eşti făcut
După chip şi-asemănare?
Sau, ai fost de la-nceput,
Dinainte de Lucrare?

Sunteţi ca şi noi de mulţi,
Şase-şapte miliarde,
Unii docţi, alţii inculţi?
De iubit vouă vă arde?

Ţi se-ntâmplă, dormitând,
Să visezi vreo îngeriţă,
Pe care o porţi în gând
Fermecat de-a ei guriţă?

Eşti vreodată străbătut
De nelinişti, de-ndoială?
Tânjeşti după-al ei sărut
Care te-a băgat în boală?

Apropo, răciţi şi voi?
Vă curge şi vouă nasul
Când sunt ploile în toi
Şi microbii la tot pasul?

Îţi este şi ţie frig,
Sau prea cald, sau foame, sete?
Dacă aş vrea să te strig,
Mi-ai răspunde la „Băiete!”?

Ori ai pe Facebook vreun cont
Şi vreun iPhone, ca dotări,
Să-mi răspunzi ca unui tont
La stupidele-ntrebări?

După plecarea ta

Ce lucruri rele pot să mai păţesc
După plecarea ta intempestivă,
Când nu mai am cui spune „Te iubesc!”,
Iar viaţa mea mereu va fi-n derivă?

Ce rău mi se mai poate întâmpla
În existenţa mea cotidiană,
După ce am citit misiva ta
Şi inima mi-e toată doar o rană?

Mai rău decât s-adorm singur în pat
(Şi asta, -ntr-un târziu, spre dimineaţă)
Ce-aş mai putea avea de îndurat
În viitoarea mea, de-acum, neviaţă?

În sufletu-mi de astăzi a pierit
Şi ultima fărâmă de speranţă,
Iar între noi, tinzând spre infinit,
A mai rămas, doar, veşnica distanţă...

Îmi vei rămâne, poate-n amintire
Ceva neclar, asemeni unui fum...
Iar dacă-ai să-mi trimiţi (cândva) vreo ştire,
Eu sper, doar, că-mi va parveni postum...

Rondel tomnatic

Eu m-am născut mult prea devreme,
Iar tu cu mult, mult prea târziu.
E între noi *atâta* vreme...
Tu o ignori, dar, eu o ştiu...

Inima-mi spune: „Nu te teme!”,
Dar mintea-mi fuge în pustiu,
Căci m-am născut mult prea devreme,
Iar tu cu mult, mult prea târziu.

Şi toamna-i plină de poeme
În roşu şi în auriu...
Şi-n jur sunt mii de crizanteme!
Dar eu, eu cât o să mai fiu,
Fiind născut mult prea devreme?

Mă iartă!

Iubita mea, mă iartă pentru tot!
Mă iartă pentru că am cutezat
Să-ţi spun că fără tine nu mai pot
Nici să respir, de când m-ai sărutat,

Nici ochii să-i deschid de dimineaţă,
Când mă trezesc şi nu eşti să te văd
Cu zâmbetul serafic de pe faţă!
Mă iartă că ţi-am zis şi ce prăpăd

E-n pieptul meu atunci când mă atingi
Cu buzele şi degetele tale,
Şi când mă-ncorsetezi cu calde chingi,
Când dragostea-ţi pe mine se prăvale!

Mă iartă, dragă, pentru că ţi-am spus
Şi de-ale mele tainice dorinţe,
Pe care numai Dumnezeu de sus
Le ştie-n gândul oricărei fiinţe!

Mă iartă că ţi-am zis tot despre mine!
Mă iartă că ţi-am spus cam tot ce ştiu,
C-alături am trăit clipe senine,
Că fără tine viaţa e-un pustiu,

Că pentru mine tu ai fost un drog,
Ce m-a purtat pe căile de vis,
Dar, mai ales, iubita mea, te rog,
Mă iartă pentru tot ce *nu* ţi-am zis!

Splendoarea nopţii

Nimic nu-i mai fermecător sub Luna
Ce-ţi luminează trupul tău, femeie,
Decât să zboare dintre noi minciuna
Când sutienu-ţi singur se descheie

Şi zgomotele nopţii să dispară
Sub răsuflarea noastră tot mai grea,
Iar pentru-o clipă, doar, să ni se pară
Că-n Univers s-a mai născut o stea...

Să vreau să o botez cu al tău nume,
Să vrei să-i dăruieşti numele meu,
Să fim singurul cuplu de pe lume,
Femeia Zee şi bărbatul Zeu...

Şi să uităm de toate dimprejur,
De bune şi de rele, deopotrivă,
Să pot câteva zâmbete să-ţi fur
(Să le privesc în clipe de derivă...)

Şi-apoi să prelungim la nesfârşit
Splendoarea nopţii sub lumina Lunii,
Să transformăm secunda-n infinit,
Nicicând să nu mai facem loc minciunii!

Şi să o luăm mereu de la-nceput,
Chiar dacă Luna-ncepe să roşească
Uitându-se cu jind cum te sărut,
Dorindu-şi, poate, şi ea să iubească...

Poem păgân

Priveşte-mă, femeie, cu ochii tăi de foc
Şi arde-mi cutezanţa de-a-mi căuta un loc
În inima-ţi de gheaţă, închisă cu zăvor.
Apoi, închide ochii, să nu mă vezi cum mor...

Îmbată-mă, femeie, cu-al tău parfum de vis
Şi-aruncă-mă în fundul adâncului abis,
Din care, niciodată, să nu mai pot ieşi,
Căci a iubi înseamnă, adesea, a greşi...

Închide-mă, femeie, în cuşca de mister
Pe care-o porţi în tine, nimic să nu mai sper...
Şi-ntreabă-mă de toate, cât încă mai trăiesc...
Răspunsurile mele vor fi, doar, „Te iubesc!”.

Străpunge-mă, femeie, cu-a ta indiferenţă
Şi scurge-mi seva vieţii, mergând, chiar, la esenţă...
N-am să mă plâng vreodată şi nici n-am să te cert,
Orice-ar fi, apriori, eu îţi şoptesc „Te iert!”.

Străbate-mă, femeie, cu simţurile tale,
Iar nenorocul, poate, îmi va fugi din cale
Şi resetează-mi mintea, pân’ la un ultim gând,
Să am numai motive să mă trezesc râzând...

Pătrunde-mă, femeie, cu-ntreaga ta fiinţă,
Pătrunde-adânc în mine... E ultima-mi dorinţă.
Vreau să te simt aproape, în suflet să te strâng,
Dacă nu pot în braţe... Şi sufletu-mi să-l frâng...

Adrian Mitroi

Ferește-mă, Doamne, de dor!

Ferește-mă, Doamne, de foc
Din cer, când vreau cu ea să joc
În hora în care au loc
Doar cei plecați în bun soroc.

Ferește-mă și de înec,
Când vreau cu ea prin vad să trec;
De treci numai prin vadul sec,
Doar patimile te petrec.

Ferește-mă, Doamne, de vânt,
Când duce răul pe pământ.
Ascultă-mi sacrul legământ:
Nu-l voi purta-ntr-al meu cuvânt!

Ferește-mă și de păcat,
Când vreau cu ea destin să-mi cat
Prin cerul onix, înstelat,
Sub care magii stau la sfat.

Nu-mi da, Doamne, gânduri nebune:
Ale celui ce nimic nu spune,
Ale celui ce vrea să adune,
Cu mintea-n neguri de genune.

Ferește-mă, Doamne, de jug,
Când vreau cu ea-n lume să fug;
Dă-mi forța coarnelor de plug,
Spală-mă-n lumina de rug.

Ferește-mă și de necaz,
Când trec cu ea-nspumat talaz,
Urcând spre soare de topaz
’Nălțat în clopot de amaiaz’.

Ferește-mă, Doamne, de dor,
Când printre nouri o să zbor,
Și-o voi zări lângă izvor,
Cu lutul meu ars în cuptor,
Descătușat în alb urcior.

Ecouri

Când cercul de piatră ce te înconjuară
Găsește și calea spre inima ta,
Înseamnă că noaptea eternă coboară,
Lăsând să mai cadă, din ceruri, o stea.

Doar gândul năvalnic lovește în stâncă,
Dorind, cu ardoare, să iasă-n lumină,
Să poarte pecetea spre zorii ce încă
Mai pot să înceapă o lume senină.

Încearcă să spargă și legi și cutume,
Să urce pe zidul înalt al uitării,
Să treacă prin aprige neguri un nume
Ce cată apusul din marginea mării;

Și lasă în urmă ecoul, o pată,
O urmă a trecerii tale prin viață;
Un vis, picătură de rouă ce cată
Să fure o rază prin veșnica ceață.

Rostește aceeași fantastică rugă,
Dorind s-o-nțeleagă pereții de piatră,
O poartă în greaua, ermetica fugă
Spre dorul de tine, spre dorul de vatră.

Mai stai o secundă, o oră, o viață,
Ascultă pământul și adu-ți aminte
De ultimul zâmbet ce-apare pe față,
De forța pierdută nerostind cuvinte.

Mai fugi, într-o noapte, stăpân doar pe vise,
Mai urcă spre cerul ce, încă, te-așteaptă,
Deschide și ușile ce-au fost închise,
Clădește-ți destinul, din treaptă în treaptă...

Să uiți sau să pleci, să zbori sau să stai,
Să iei dintre patimi pe cele în care
Dorința te-ndeamnă și viața s-o dai
Ecoului ce-ți limpezește o zare.

Eu nu voi înceta...

Când vei pleca, îți jur, n-o să clipesc,
Chiar de voi suferi de-acest necaz;
Apoi, vor curge lacrimi pe obraz,
Căci nu voi înceta să te iubesc.

Vei spune că... merită să trăiasc;
Ce viață o să fie după tine?
Cum, unde, când, cu cine și pe cine
Crezi tu că voi putea să mai iubesc?

Când o să-mi spui: ,,Eu nu te mai doresc!”,
Zi neagră o să fie pentru mine,
Dar visul meu va fi tot către tine;
Eu nu voi înceta să te iubesc!

De afli că la tine mă gândesc
Și te revăd în clipa de iubire
Ce a rămas, adânc, în amintire,
Vei ști că nu-ncetez să te iubesc.

Cu viața, amintirile-mi păzesc,
Mai mare preț decât orice pe lume;
Am însemnat cu dragoste un nume
Și nu voi înceta să îl iubesc.

Chiar de departe dacă te zăresc,
O să îmi zboare gândul către tine
Să te întrebe dacă-ți este bine
Când nu vei mai dori să te iubesc.

Voi aștepta, o veste să primesc,
Să aflu dacă tu ești fericită
Și împlinită-n viața regăsită;
Dar nu voi înceta să te iubesc.

Poate voi încerca să m-amăgesc,
Să îmi abat privirea-n alte zări,
Să navighez pe valul altei mări,
Crezând că încetez să te iubesc.

Nu știu nici cum nici dacă reușesc,
Și-atunci o să mă-ntreb: ,,Ce va rămâne,
De fapt, pentru mine în astă lume
Dacă nu încetez să te iubesc?”...

Poate, din visul meu să mă trezesc,
Dar asta cu nimic n-o să m-ajute
În clipe ce vor fi și-n cele-avute,
Căci NU VOI ÎNCETA SĂ TE IUBESC!

Cei care nu mor...

Te uiți în jur și vrei să nu mai vezi;
Auzi cum trec, spre abator, cirezi
Având grumazul aplecat de jug
Și palmele butuci, de corn de plug.

Cât au trăit, cu-atât ei s-au ales:
,,A pierde” e cuvântul de succes!
Li s-au făcut injecții cu minciuni
Și au visat doar mâine-n rugăciuni.

Doamne! Ajută-i să învie iar!
Mai pune-le o zi în galantar
Și satură-i în pâine și în vin,
Căci au primit doar palme și venin.

Nouă, dă-ne speranța din minuni
Când goarna universului o suni;
Ascultă-ne, Tu, vorba de păcat,
Învață-ne, apoi, cum l-ai spălat.

Nu ne privi de sus, cu ochii reci,
Nu știm de vei veni sau de-o să pleci,
Dar știm că, încă, Tu ne mai iubești,
Chiar dacă ne mai cerți și prin povești.

La lună vom urla, cu coama-n vânt
Și colții-nfipți în malul de pământ,
Până vei vrea să ne arăți ce drum
Ne scoate din mocirla de acum...

Căci, de Te uiți în jur, și Tu mai vezi,
Privind peste-ale lui satan cirezi,
Cum trec, încet, mergând spre abator,
Chiar și aceia care-aici nu mor.

Banul

Banul, “ochiul dracului”, se câştigă tot mai greu,
Aş doriacum, nici eu, să nu am problema lui.
Afaceri nu ştiu să fac, toată viaţa am muncit,
Bani am câştigat cinstit, doar aşa mi-a fost pe plac.

Însă ce mă deranjează este scara de valori
Cu care munca măsori şi cine reglementează.
Cine poate spune că munca la calculator
Are preţ şi mai mult spor decât munca fizică?

Nu vezi că producătorul câştigă, paradoxal,
Şi cred ca asta-i fatal, mai puţin ca vânzatorul?
Dacă marfa a trecut prin cinci mâini de vânzător,
Preţul e cotropitor, mult acesta a crescut.

Dacă banul dă valoare muncii făcute onest,
Cum de proştii ce muncesc nu pot strânge-avere mare?
Bogatul mai vrea avere şi-atunci totul se scumpeşte,
Mofturi: criza ne loveşte. Săracul de foame piere.

În prezent munciţi la stat. Cu salariul ce-l primiţi,
Voi doar supravieţuiţi. Degeaba aţi învăţat?
Nu fumezi, alcool nu bei, cum de tu n-agoniseşti
Bani, mai bine să trăieşti, strictul necesar să-l iei.

Decât să iei împrumut din bancă, mai bine mori.
Vei plăti de două ori, sau rămâi fără-aşternut.
Cum de înaine-aveai bani să-ţi cumperi mult mai multe
Şi mai mari, şi mai mărunte? Aceeaşi muncă prestai.

Astăzi de nu-nveţi să furi, lumea zice că eşti prost,
Că ai trăit fără rost, de îţi vine să o-njuri.
Sărac şi cinstit, mai bine, dorm uşor pe perna mea,
Cheltui cât oi mai avea, banul nu este de mine.

Bogdana Demir

Nu te compromite, nu minții!

Omule cu Dumnezeu în tine,
Eşti menit să faci doar bine,
Să fii ca Dumnezeu,
Să faci bine mereu!

Dumnezeu este iubire,
Iubirea este în tine,
Dar când te lepezi de ea,
Demon îți faci inima, mintea!

Câte lacrimi varsă sufletele,
Ce le faci tu amare zilele,
Doar de tine îți pasă,
Numai tu s-ai viață frumoasă!

Pentru bani, pentru avere,
Pentru a ta plăcere,
Minți cum alții cântă,
Ai inima prefăcută!

Sufletul tău ,,cameleon”
Face rău ca un demon,
De miciună e-nrobit,
Cum să mai fie iubit?

Minciuna într-o zi,
Pe tine te va răzvrăti,
Totul se va plăti,
Dumnezeu îți va aminti!

Doamne, cum ți-ai dorit, Să-mi dai harul la scris?

Stau, Doamne, și mă-ntreb,
Răspuns nu găsesc,
Cum de ți-ai dorit,
Să-mi dai harul la scris?

Doamne, cât mă iubești,
Simt că nu mă părăsești,
Dar cum de te-ai-îndurat,
Să-mi dai la scris har?

Doamne, nu mi-a fost sortit,
Să mă bucur de-ai mei....
Dar mă bucur de scris,
La suflete multe-am ajuns!

Doamne, prin acest har,
Cu sfântul cânt popular,
M-ai unit pe vecie,
Mare bucurie!

Tot prin vers m-ai unit,
Cu sufletul hărăzit,
Să cânte cântul ancestral,
Pentru mine,un alt dar!

Doamne, cum de ai gândit,
Să îmi dai harul la scris,
Cu ce rost mi l-ai dat,
Mie copil mult încercat?

Iubiți și trăiți prezentul!

Din cer de visuri se revarsă-n mine,
Ritmuri orientale de poftă de viață,
Condorul din poezii zboară zâmbitor,
Eu mi-l sorb din muza tainică din stele,
Cu ochii din romantism.
Prezentul îndulcit de optimism,
Mă prinde în tangoul speranțelor,
Se deșiră lacrimile din mine,
Din copilăria matură-n rele
Și îmi înfloresc raze de soare
Cu chip de zâmbete!
Fiecare clipă, sufltele mele dragi,
Are chintesența ei!
Împăcați-vă cu voi și cu trecutul,
Iubiți și trăiți prezentul!

Gândul fericirii

Marea din ochii tăi, scumpă soartă,
Gândul fericirii mi-l înoată,
Mi-l duce în valuri de poezii,
În ritmul amintirii!
Eu mă fac o sinusoidală de extaz,
Pe axa timpului, trandafiriu în obraz,
Tu soartă și mai suav îmi porți gândul,
Energia lui zăpăcește fizicianul!
Muza ne soarbe prin taina visului,
În grația ei, ce-i place sufletului!
Soartă hai să ne jucăm de-a copilăria,
Să-i simt măcar acum bucuria,
Haide să plecâm în eternitatea ei,
Gândul fericirii, tu ce zici, vrei?

Te-ai dus poetule la stele!

(In memoriam poetului Nicolae Eremia)

Bumerangul vieții tale,
Agitat de valul tare,
Se tot ducea și întorcea,
Locul nu și-l găsea!
L-ai trimis și-n poezie,
Să simtă o bucurie,
Dar sărmanul n-a simțit-o,
Deși mult și-a dorit-o!
Te-ai dus, poetule, la stele,
Să scrii de acum cu ele,
Pe coala luminoasă de veșnicie,
Ce nu ai putut scrie!
Mi te-ai dus plin de nostalgie,
Lăsând jale-n poezie;
Condeiul plânge și el,
A rămas pe birou, singurel!
Poetule, poate acum în Rai,
Liniște, bucurie ai!
Eu în inimă am recunoștință,
Mi-ai șlefuit poezia toată!

FIECARE LECTURA A UNEI CĂRŢI REÎNNOIEŞTE TEXTUL ÎN IMAGINAŢIA NOASTRĂ

Al Florin Țene

Președintele național al Ligii Scriitorilor Români

În general, biblioteca este o lume văzută prin miile de ochi ale autorilor. Iar Emerson spunea că este un cabinet magic în care există multe spirite vrăjite. Înţelegem lumea prin ochii autorilor şi prin spiritul de percepere al cititorului. Când citim o carte, este o întâlnire a acesteia cu cititorul său, atunci se declanşează actul estetic. Altfel, cartea este un obiect mort. Însă remarcăm că aceeaşi carte se schimbă, din moment ce noi suntem în permanentă schimbare. Vorba lui Eminescu din Glossa: „Vremea trece, vremea vine/ Toate-s vechi şi nouă toate “, sau cum zicea Heraclit: „Omul de ieri nu este omul de azi, iar cel de azi nu va fi cel de mâine”. Iar dacă noi, cititorii, ne schimbăm necontenit, pot spune că fiecare lectură a unei cărţi, fiecare recitire, fiecare rememorare despre această carte în imaginaţia noastră reînoieşte textul. Când eram la vârsta de 14 ani citeam cu plăcere cărţile lui Jules Verne, iar la 21 de ani, „Martin Eden”, de Jack London. Carte pe care am citit-o până la 30 de ani de cinci ori. Azi, nu mai am aceleaşi emoţii estetice la cărţile autorului romanului „Insula misterioasă “, iar romanul „Martin Eden“ nu mă mai îndeamnă la experienţe scriitoriceşti. În concluzie, şi o carte, nu numai noi, poate fi considerată „râul schimbător”, de care făcea vorbire Heraclit.

Această constatare ne poate conduce la doctrina lui Benedetto Croce - şi anume ideea că literatura este expresie. Iar aceasta ne duce la o altă doctrină a criticului italian, care spune: dacă literatura este expresie, iar literatura este alcătuită din cuvinte, atunci şi limbajul este un fenomen estetic. Spunem, spre exemplu, că spaniola este o limbă sonoră, că româna, o limbă semisonoră, că rusa îşi formează cuvintele în cerul gurii, că engleza este o limbă cu sunete variate, că latina are o distincţie aparte la care aspiră toate limbile apărute după aceea. În concluzie, aplicăm la limbi categorii estetice. În general, se presupune, în mod eronat, că limbajul corespunde realităţii – acest fapt atât de misterios căruia îi spunem realitate. Dar limbajul este altceva. Este o creaţie estetică. Nu este nicio îndoială, dovadă este că atunci când studiem o limbă, când suntem obligaţi să vedem cuvintele de aproape, le simţim ca fiind frumoase sau nu. Este ca atunci când studiem o limbă, când aprofundăm cuvintele şi gândim

că acest cuvânt este urât, sau celălat frumos, acesta este greoi...

Croce spunea că poezia este o expresie şi pentru faptul că un vers este o expresie şi fiecare din părţile din care este alcătuit versul, fiecare cuvânt, este expresiv prin sine însuşi. Poezia este întâlnirea cititorului cu cartea, lectura cărţii, descoperirea cărţii ca text şi nu ca obiect. Există altă experienţă estetică şi anume momentul, destul de surprinzător în care poetul concepe opera, în care el descoperă sau inventează opera.

Bradley spunea că unul din efectele poeziei este să fie acela de a da senzaţia, nu de a fi găsit ceva nou, de a ne fi amintit ceva uitat. Când citim un poem bun, să zicem „Castelui” de Alexandru Macedonski, gândim că şi noi am fi putut să-l scriem după ce-am văzut Castelul Bran, deci acest poem preexista în noi. Astfel, ajungem la definiţia platoniană a poeziei: „Acest lucru gingaş, înaripat şi sacru”.

Când poezia este ceva ce se simte, la fel şi proza, şi dacă cineva nu o simte, dacă nu aveţi sentimentul frumosului, dacă o relatare nu vă stârneşte dorinţa de a şti ce s-a întâmplat după aceea, atunci acel autor nu a scris pentru dumneavoastră.

Ciclul ***Istorii neconvenționale***

Practici culinare, modele culturale și istoriile lor (I)

Marin Toma

În ultimul secol, microistoria a studiat omul simplu, obișnuințele cotidianului și excepționalitatea care își pun decisiv amprenta asupra evoluției societăților umane. În prezent, istoria aparține și omului simplu, nu doar marilor preoți, comandanților militari și conducătorilor de state. Istoria nu mai este doar a zeilor, de aproximativ un secol este și a celor care se roagă. Lectura, cărțile și bibliotecile; râsul, zâmbetul și jocurile; arta culinară; vestimentația, împreună cu toate accesoriile sale; culorile și întregul lor univers social; magia numerelor și influența lor în istorie; medicina, bolile și medicamentele; credințele populare; viața oamenilor cu dizabilități; relațiile culturale și spirituale dintre oameni și animale; evenimentele excepționale: mari războaie, catastrofe naturale, apariții celeste etc. Acestea sunt doar câteva direcții generale de cercetare a istoriei în prezent. Nu există limite, doar temeri.

Toate aceste elemente amintite mai sus sunt fapte ale cotidianului. Fiecare dintre noi suntem supuși rutinei, repetând zilnic o mulțime de activități. Un anume fel de a tunde părul, un stil vestimentar, o tipologie specifică de a construi locuința sau de a găti un fel de mâncare, atunci când sunt realizate constant de mai multe persoane, se transformă într-un model cultural ce poate fi definitoriu pentru cultura și identitatea unui grup social. Desigur că modelele culturale sunt nelimitate și se definesc unele în raport cu altele.

Spre exemplu, în imaginea unei doamne care ia parte la o masă, putem regăsi modele culturale care țin de vestimentația sa(calitatea materialelor, culorile, coafura, accesoriile), particularitățile gustului (acru, dulce, sărat, amar), felul în care se comportă, rangul său social etc.

De departe, despre hrană, gastronomie, artă culinară chiar, s-a scris și se scrie tot mai multe de câteva decenii încoace. Treptat, cercetarea s-a conturat într-un domeniu de sine stătător. De altfel, la fel de mult pe cât se scrie, despre gastronomie se vorbește. Francois Talleyrand, celebrul diplomat și om politic francez, spunea că vinul de îndată ce este simțit cu ochii, urechile și nasul, el nu trebuie încă gustat. Întâi este cazul să se vorbească despre el. Modelele culinare pe care cercetătorul le poate identifica sunt variate. Pornind de la caracteristica principală a gastronomiei medievale (nu calitatea era cea care conta, ci cantitatea: rolul hranei era de a sătura, de a umple stomacul), de la primele alăturări între medicină și mâncare, se poate construi o istorie a artei culinare cu un rol important în înțelegerea evoluției societății umane în timp și spațiu. Nu puține sunt și miturile despre mâncare, despre originile și răspândirea ingredientelor, rețetelor, obiceiurilor, a veselei și a tacâmurilor etc.

Cu toate că ultimele secole ne-au pus în fața unor separări tot mai accentuate între eu și celălalt, între diferitele grupuri, organizate sau nu (concepte precum etnia, statul, națiunea, religia și altele), mai toate

construind argumente bazate pe ceea ce ne diferențiază, arta culinară a reușit mai mereu, în toate timpurile, să arate ceea ce ne unește. Putem afirma, fără să greșim, că e aproape imposibil să identificăm și să definim bucătării naționale; unele diferențe pot fi regăsite în valori culinare regionale. Oamenii, ideile și obiceiurile lor interacționează constant și cel puțin în arta culinară creează un „sincretism" fascinant. Ceea ce punem în mâncare, cum o gătim și cum o mâncăm, cu ce ustensile, ce tipuri de comportamente ne caracterizează, pe ce așezăm hrana, ce gusturi preferăm și multe altele sunt toate elemente ale artei culinare care au cunoscut o evoluție în timp și spațiu pe care o putem descrie nu ca pe una liniară, ci mai degrabă ca pe una sinusoidală (din vreme în vreme, obiceiurile cad în uitare și apoi reapar). De-a lungul timpului, unele resurse culinare au parcurs drumul de la respingere la acceptare, cartofii fiind poate unul dintre exemplele cele mai cunoscute pentru epoca modernă occidentală. Cât de utilă și cât de interesantă ar fi o istorie a gastronomiei prin prisma alimentelor respinse/damnate! Una dintre caracteristicile principale cu care toți istoricii încep să fie de acord atunci când vorbim de civilizații este aceea a obținerii resurselor necesare vieții cotidiene prin mijlocirea actelor de comerț. Pe durata evului mediu și multă vreme după încheierea acestuia, majoritatea populației își obținea hrana din ceea ce putea cultiva în gospodăria proprie, piața fiind prezentă în alimentația oamenilor într-o proporție mai mică, comparativ cu elitele politice și financiare. Motiv pentru care în studierea istoriei gastronomiei, se impune o abordare diferită, orientată către categoriile sociale și diferențele de avere, statut social, sex etc. Cei care dispuneau de resurse financiare mari își aduceau de oriunde produsele culinare preferate și nu doar atât, se știe că existau mâncăruri considerate a fi potrivite doar pentru "cei distinși", așa cum unele erau potrivite pentru plebe. Civilizațiile mari ale istoriei au exportat valorile lor teritoriilor vecine, indiferent de natura relațiilor existente și cu siguranță imperiile au dus mai departe și rețetele și obiceiurile lor gastronomice. Imperiile geografice, asemenea celor politice și religioase, cunosc deopotrivă dialoguri și războaie culinare (ce este permis și ce nu este, "luptele" contra mâncatului excesiv și tot așa – spre exemplu, creștinismul nu a interzis unele mâncăruri, însă a dezvoltat ideea de post alimentar).

Nu puţini sunt cei care, parafrazând dictoane mai vechi ale civilizaţiilor umane, afirmă că restaurantele ar fi trebuit inventate dacă ele nu ar fi existat.

Pușa Chiriță

EGO-UL

Vreau să scap de propriul egou. Cer mult! Ce-ar fi să încep cu a-l conștientiza și transforma pe cât este posibil?!? Să renunț la propria voință în favoarea voinței lui Dumnezeu. E mai greu decat pare la o primă vedere! De ce? Pentru că ego-ul este personalitatea mea, iar el vrea sa ramână în zona de confort și să-și mențină identitatea. Numesc egou o parte din mintea pe care o am și mintea face parte din fiecare celulă a corpului meu, este ceea ce gândesc și simt acum. Ego-ul este o minte care mă minte atunci când nu rămân cu mintea în prezent și hoinăresc cu imaginația prin trecut ori viitor. Ego-ul este atașat de povestea mea despre mine, nu atât de ceea ce mi se întâmplă, cât de ceea ce cred eu că mi s-a întâmplat, de aspirațiile și dorințele care îmi neliniștesc mintea și nu numai atât, ci este cel care creează dorințele, mai multe dorințe, mai multe așteptări, mai mult și mai bine și niciodată satisfăcut sau mulțumit.

Îmi ofer pacea minții și cea mai scurtă cale este cea a renunțării, să vreau mai puțin. Să nu rămân atașată de ceea ce-mi doresc, astfel încât să nu-mi condiționez starea de a fi, funcție de ambițiile mele. Să iau in calcul ipostaza că pot accepta neîmplinirea acestora. Se spune că dușmanul binelui este să vrei "mai bine", "mai mult".

A renunța este egal cu a mă detașa emoțional de rezultat.

"Facă-Se Voia Ta!" nu înseamnă pasivitate, ci concentrare totală - muncă asiduă si vigilență permanentă pentru lucrul dorit, cu responsabilitate și abnegație, însă a nu deveni obsedată și limitată de ceea ce-mi propun, ci deschisă în a fi inspirată, acționând în realitatea lui "aici și acum".

Iluzia viitorului aparține minții ego-ului. Cum ar fi să gândesc: "Fă rai din ceea ce ai'?!

A renunța presupune a fi smerită.

Nimic nu este cum se arată, ci cum mă simt. Gândurile sunt confuze, incoerente, pe când sentimentele sunt clare și sincere. Nu pot controla ce se întâmplă în jurul meu, dar pot decide ce se întâmplă în interiorul meu, în mintea mea.

Cu toții suferim din lipsă de iubire oferită și primită. Toți căutăm, așteptăm, cerem sau cerșim, merităm sau nu și vrem iubire. Ce nu știm este că ar trebui să ne obținem aprobarea și propria iubire de sine, iar apoi s-o împărțim cu ceilalți. Cu cât nu ne iubim pe noi înșine, cu atât dorim să ne iubească altcineva. Zic.

Emoțiile au nevoie să fie gestionate, neutralizate, transformate. Ele sunt trecătoare sau persistă și se transformă în sentimente.

Le pot ignora, le pot controla, însă ele există și sunt o parte a minții mele. Excluderea unor emoții îmi face viața incompletă. De aceea, sunt sinceră cu mine, aleg să fiu autentică, fără a exclude furia ori tristețea, frustrarea sau venerația, să-mi arăt vulnerabilitatea și afecțiunea.

Gândurile, singurele lucruri pe care avem șansa să le putem controla. Nu le vedem, nu le conștientizăm de cele mai multe ori și ne pierdem în tumultul lor, ne agită mintea, cedăm în fața lor și apoi se manifestă în calvarul rostirii cuvintelor. Gânduri ce vin de-a valma, hrănite cu energia noastră inconștientă. Și așa, tot repetându-le, îmi creez realitatea de care, dupa aceea mă plâng.

Ce gândesc acum?

Ce simt acum? Cum mă simt?

Ce cred eu despre mine, despre viața mea? Ce caut de fapt, eu în viața mea?!

Ce pot face pentru a-mi schimba viața? Pentru că nimeni în afară de mine nu știe și nu va face aceasta vreodată în locul meu.

Pregătesc spațiul din mintea mea în care să primesc ceea ce vreau să primesc.

Rezonez vibrațional cu dorința mea, mă informez, o simt, cred în ea. Creez spațiul și când spațiul este pregătit, întregul curge în el. Mă retrag în solitudine. Îmi pun mintea în ordine pentru ca noile gânduri să ia locul celor vechi, "seceta să lase loc ploii" (Osho). Aleg să-mi schimb mentalitatea pentru că a vrea să schimb ce este în exterior, iar mintea mea să gândească la fel, ar fi complet o pierdere de timp și aceleași rezultate voi avea, aceeași stare de spirit îmi creez.

Când mintea este în pace, atunci întreaga existență este în armonie pentru mine.

Un om care forțează o ordine din afară și își reprimă emoțiile rămâne în dezordine. Și, prin a renunța la a o impune, o poate instaura.

Mă simt una cu natura, ceea ce-mi conferă din liniștea ei și mă relaxează.

Mintea cu prejudecățile și informațiile neselectate ne limitează, la ele trebuie să renunțăm și să înrădăcinăm în noi înșine sinceritatea simplității, altfel părem lipsiți de vlagă, de viață.

Aleg să merg contra curentului, să devin rebelă și nu antiorice, ci să încorporez în atitudinea mea libertatea de a fi.

Îmi observ constrângerile, limitele și fricile propriei minți, iar simplul fapt de a le recunoaște, a le conștientiza mă ajută să renunț la o parte din ele.

Gânduri noi, acțiuni noi, alte obișnuințe, o nouă viață.

Eu nu văd lumea așa cum este, o văd așa cum sunt și tot ce mi se întâmplă e doar oglinda a ceea ce este în mine, în mintea mea. Ce pot să fac? Să devin responsabilă că tot ceea ce gândesc și simt îmi creează realitatea pe care o traiesc.

Aleg să mă accept așa cum sunt și să mă iert pentru tot ceea ce există în mintea mea, ce informații am lăsat să intre în ea și a produs experiențele trăite.

Atunci când ceva din afara mea nu-mi place, ori mă nemulțumește, realizez că este doar proiecția a ceea ce am în minte, în gândurile și emoțiile mele.

Întotdeauna, perspectiva mea asupra vieții, realitatea prezentă pe care o trăiesc reflectă discursul interior inconștient, dominant, repetitiv.

Aleg să mă bucur de viață și pentru ca acest lucru să se întâmple, îmi schimb registrul vibrațional emoțional.

Orice vindecare stă în gândurile mele subconștiente.

Cu puterea minții, realmente pot să schimb soarta fiecărei celule din corpul meu.

Îmi îngădui ca fiecare emoție pe care o simt, fiecare reacție și fiecare gând pe care îl am să le manifest cu iubire. Sunt autorul propriei sănătăți, a propriei stări de spirit și aleg să mă iubesc!

Dumnezeu, îți mulțumesc!

Chonstance

(va urma)

Maria-Alexandra Bulgar

Între întuneric și curcubeu

Am ieșit din bloc, tremurând de frig și fiind extrem de adormită... Încă nu m-am deșteptat din visul sau coșmarul cu tine, un înger în culori cerate... Deși cerul era precum o mare limpede și calmă, turcoazul său îmi îngheța inima, iar focul soarelui era unul mort și tăios... Strada tăcea și ascundea și ultimele firișoare de noapte, între colțurile ei și în unghiurile trotuarelor... Mă deplasam ca într-un joc computerizat, unde eu eram singura persoană care dădea semne de viață... Mă plimbam într-un fum ce învelea tot cartierul, ca un tsunami într-o joacă de copil, ambiguizând tot cadrul...

Ceva din depărtare mai mișca spre mine, ca o fata morgana, ce se deșiră și se adună în figuri geometrice și linii curbe, încercând să constituie forma unui corp... de băiat... Sufletul mi s-a tăiat și începusem să amețesc, să simt cum tot ceea ce mă înconjura prindea viteză, iar cum chipul acela, acoperit de un păr creț, lung și șaten, se apropia tot mai mult... Erai tu... Exact tu, cel care s-a holbat la mine, cu un ochi aruncat în telefonul ce zbârnăia în fel și chip... Te-ai oprit pentru zece secunde, creându-mi o portiță spre reîntoarcerea mea în visul sau coșmarul de azi-noapte... Să te mai întreb ce cauți la ora șase dimineața pe străzi, ca un ambulant? Să te mai privesc încă un minut, mută? Să te urmăresc sau să te urmez? Am plecat în direcția opusă ție, iar tu ți-ai scos căștile din buzunarul de la blugi... Muzica din telefon este mult mai optimistă decât muzica din suflet... uneori...

„Rătăcire prin labirintul nocturn..."

Foaia velină împânzită de cerneala albastră a serii se absoarbe printre picăturile reci și plictisite de ploaie... Blocurile se ascund după copacii ce le înconjoară, părând niște cutii de chibrituri din carton umezit. Ochii stelelor sunt plini de cearcăne și clipesc regulat...

Luminile de la ferestre colorează în nuanțe mult prea vii cadrul mohorât și scufundat în colorit uzual... Mă plimbam prin labirintul blocurilor, ținând în mână umbrela roz, dar care părea grena... Eram o meduză care plutea în adâncurile infernului sau sacrului nocturn... Băteam cu gândul la geamurile apartamentului tău, dorind să mi te trimit în vise... Dar visele tale s-au scurs în tâmple, iar apoi în palme... Iubirea ta s-a rătăcit pe bulevardele perfecțiunii... Zilele tale au prins aripi frânte spre bolta deja-vu-urilor...

Ploaia e ca un ropot de fluturi... Am simțit cum mă încercuiesc, cum mă ating tangențial și cum se prăbușesc discret și grațios... Mă puteam duce oriunde, fiindcă toate drumurile duc la tine... Puteam păși cu ochii închiși, fiindcă picioarele mă dirijau în direcția corectă... Precum toate valurile ajung la țărm... Așa și eu ajung la tine oriunde m-aș afla... Și dacă ploaia ar măcina asfaltul, nisipul de sub el ar fi plin de amprentele fericirii noastre ideale...

Poate...

Poate nu am căutat în miezul miezului sufletului meu, dar am descuiat lacătele dorințelor... Poate nu am navigat spre continentul fericirii cu o corabie încărcată de comori... Poate nu am dansat rumba printre petalele trandafirilor crescuți pe solul eternității... Poate nu mi-am potolit setea cu cărbunii viselor dulci... Dar m-am înțepat delicat în spinii vieții fără să plâng... Am dat spre adopție inima mea inimii mării... M-am odihnit sub geana de lumină timidă a răsăritului... Nu am ajuns pe muntele perfecțiunii... Am căzut de multe ori, însă am mai și improvizat unde era necesar... Nu mi-am vărsat lacrimile amărui pe umerii bronzați ai vieții... Am feliat frumusețea și am pus-o în conserva iubirii... Să trăiască acolo tânără, pură și veșnică milioane de milenii... Am cules, deși uneori mai stângace, fructele din pomul înțelepciunii... Dar cea mai strălucitoare stea este soarele... Soarele eului meu lăuntric... Un soare care nu se teme să fie mai arzător și mai strălucitor pe zi ce trece...

Denisa Coroja

Irelevant

Nu mă întrista,
Să facem mai bine o plimbare,
Oricum nu știm ce zi e mâine
Sau dacă e.
Noaptea e mută,
Doar sentimentele noastre fac zgomot
Cel mai probabil fără rost.
Rezultatul e 100% străin de mințile
putincioase
- muzică și dans în gând
nori și ploaie așteaptă la rând –
Te-ai întrebat ce ți-a plăcut la ziua de azi?
Eu uit mereu,
Deși ar trebui să o fac,
Așa se spune
Și nu sunt doar vorbe,
Prețuirea e prea materială
Ca firul ăsta de iarbă pe care pășești.
Știi că greșești
Când strivești lucruri banale
care te pot însenina fără știrea ta
Ți-am mai spus...și eu fac asta
Deci să ne oprim.
Am buzele inerte și chef să zâmbesc cu sufletul,
Așterne-ți vorbele mute peste ale mele
Vezi că e mai bine așa?
Oricum, nu știm ce zi e mâine
Sau dacă e.

Vineri-seara

Vineri seara
Să mă îmbrace raze de soare,
Să mă îmbăt cu albastru de mare,
Săgeți aurii să înțepe noaptea
Ca să-mi pot aminti ce-mi șoptea
Era ceva despre o mare splendoare,
O iubire mare,
Cu început și fără sfârșit,
Așa mi-a spus la sfârșit
Că vom plonja-n infinit,
Așa că am levitat pe visuri de cireș
Crezând că știi,
Că o să vii galant de mână să mă
ții.
Valuri și valuri argintii
Atunci ne-au stropit
Dar acum nimeni n-a mai venit
Vineri-seara dansez câteodată cu
luna
Ca să-mi dezmorțesc mâna
Ce a rămas spre mare-ntinsă,
Ce n-a mai fost prinsă.

Ramona Ungureanu

România

România este țara unde-am venit pe pământ.
Am pășit întâia oară, pe tărâmu'-acesta sfânt.
Aici e familia mea, unde dorurile-mi sting.
Este locul vieții mele-n care râd și-adesea plâng.

Plâng, când văd cum se destramă dintr-odată țara mea,
Cum de-atâta sărăcie și nevoi, plecăm din ea.
Și cu inima arzând, ne muncesc alte popoare.
Și trec anii peste noi, sclavizând peste hotare.

Plâng, când văd rămași acasă cu bunici, copiii-acum.
Și părintii lor îndură chinuri pentr-un trai mai bun.
Iar pentru o pâine-n plus, se destramă o familie.
Ducem zilele cu greu si mă-ntreb ce-o să mai fie?

Mulți plecăm, lăsând acasă mamă, tată, frați, bunici.
Iar la intoarcerea noastrã, nu îi mai găsim aici.
Am un vis atât de mare și speranțe pentru mine,
Românie prea frumoasă, vreau să mă chemi iar la tine!

Să fii iar ce-ai fost cândva, când eram popor unit,
Să-ți aduni cu bunăstare oamenii ce-ai risipit.
Vreau să-nchizi "porțile" tale, cu un lanț de bucurie,
Să-ti pășim toți anii noștri pragul, dulce Românie!

Marina Pantazi

Există...

Și există în lume
Cărți pe care nu le voi citi,
Buze pe care nu le voi săruta,
Ochi care nu mă vor privi...

Zâmbete pe care nu le voi uita
Și cuvinte care nu vor fi rostite,
Dar cu toate acestea,
Eu voi ști că, acolo, undeva
Sunt ochi pe care nu i-am văzut,
Gânduri pe care nu le-am citit,
Buze pe care nu le-am sărutat
Și că tu, cel despre care nu știu
Sau nu vreau să știu nimic
Poate gândești la fel ca mine
Și poate, atunci sufletele noastre
Se vor întâlni
În abisul nemuririi.

Georgiana Ciobanu

Dorință ardentă

Priviri adânci, întunecate,
De mult uitate,
Revin ca un reflux
Rapid, tulburător,
Învăluie, pătrunde,
Domnește peste timp,
Rămân în amintire
Și dulce ca o rază
Străpung a mea simțire
N-a fost ales, n-a fost gândit.
A fost ca într-un basm
L-am fermecat, m-a indignat...

Și totuși n-a plecat.
Îl simt aici aproape,
Îl respir încet,
Și-aștept cu mii de șoapte,
Să-mi spună că îi e dor,
Să rămână, căci eu îl ador!

Marius Adrian Ionescu

Să plouă #3

Să plouă!
Atât cât ar fi fost de-ajuns
ca să ştiu că vei veni.
Să plouă, să mai alerg după
stele ce cad
din nori...
Să plouă,
să mai alergi după ziua
care se duce...
Să plouă,
să mai batem străzile
făcând haz
de cei ce fug speriaţi
care-ncotro...
Să plouă...
...şi atât!

P 1011

Să fie doar vară;
nimic mai mult...
Personal de seară
la oră târzie
cu mine
obosit de drum lung
pe ultima scară
şi tu aşteptând
undeva prin gară
şi noi gata de-alt drum
către stele...

Anda Maria Benția

Dragă prietene!...

Dragă prietene, nu ştiu a-ţi scrie, nu ştiu culori. Miile de gânduri din scoarţa cerebrală îmi abandonează raţiunea, fiinţa rece şi insolentă.

Păşesc peste covorul unei toamne sângerii şi totul îmi vorbeşte. Frunzele murmură o poveste ce-mi este necunoscută, iar dorul se pierde în şoaptele vântului înecat de praful de pe şosele. Doar eu tac... Nu înţeleg ce-s cuvintele şi-ţi cerşesc ajutorul în centrifuga complementară. Distrug inocenţa peisajului, rugina vie de pe pământ, gândurile apăsând greoi peste acest decor. Zăresc o bancă singură, înconjurată de lucruri ce îi sunt neînţelese şi se vor a fi aflate. Roşul toamnei curge în valuri peste aceasta. Mă aşez, lemnul rece şi umed având un impact neînţeles asupra corpului meu inert. Mirosea a stele de noiembrie şi a vechi.

Dragă prietene, încă nu reuşesc a mă regăsi, a-mi afla finalitatea în acest Univers neînţeles. Privesc în jur. Totul este risipă, este nimic. Moartea îmi va da sărutul când unii se vor a fi ai veşniciei. Privesc prin oglinda vremii şi tot ce reuşesc să văd sunt umbre ale trecutului, nuanţe diluate de timp şi lacrimi ale calvarului. Amintiri incerte mă învăluie.

Cine sunt eu? M-am spart în bucăţi infime, ne-reuşind să mă reîntregesc. Trăiesc în şoaptele de la orele târzii. Oglinda nu mă minte aşa cum nu te minte nici pe tine. La finalul zilei, rămân doar eu cu ea, şoptindu-mi adevărul. Aceea sunt eu când cortina cade, fără măşti, fără machiaj. Sunt întregul... Natura cu florile ei pline de puritate şi pictate cu broboane de rouă, năframa înstelată a policandrului de cristal, aerul rarefiat de munte, o umbră a unei fiinţe ce îşi caută existenţa. Nu mă caracterizează ochii roşii şi umezi de la şiroaiele de lacrimi vărsate, nici gândurile incerte ascunse într-o minte obosită de cotidian.

Încerc a înţelege viaţa, a mă regăsi, a fi orb ca tine, prietene, în faţa prejudecăţilor. Învaţă-mă a privi lumea, nu prin prisma unor ochi profani, ci prin prisma unui suflet însetat de frumos. Şi acum, înainte de a te lua de mână, privesc cerul ce atârnă cu toată greutatea sa pe umerii noştri. Mă văd pe mine dincolo de oglinda vremii...Te văd pe tine, dragă prietene!

Andreea Popa

Ocean stelar

Cu ochii duși privesc spre lună,
Eu îi șoptesc și ea mă-ngână.
Privind la cer văd mii de stele,
Creez, unindu-le-ntre ele,
Val de lumină-n neagra mare
Sfarmă corăbii călătoare,
Îneacă vise în adâncuri,
Fură și ani, clipe și gânduri,
Căci numai în ai lui curenți
Mă pierd cu pași repezi și lenți,
Mă poartă-n valuri și pe mine,
Privind în alba-ntunecime,
Privind spre negrul infinit
De cer albastru adormit.
Cu ochii duși privesc spre soare,
Eu cât clipesc, el și răsare,
Și îmi răsfrânge marea-n două,
Căzând din cer în stropi de rouă.

Ioana Smărăndescu

La băcănie

Soarele strălucea deasupra Bucureștiului, bucurând pe toată lumea. Pentru a profita de vremea minunată de primăvară, am decis să iau la picior străzile capitalei, fără să știu unde și ce fac. Aveam o stare de energie incredibilă și, pot spune cu mâna pe inimă că nu aș fi stat în casă pentru nimic în lume.

După ce am colindat Cișmigiul în lung și în lat, pofta de mișcare tot nu mi-a trecut. Stând și reflectând la chestiune, mi-a venit o idee. De ce n-aș trece eu pe la băcănie, să le mai ușurez ziua angajaților mei? Aveam și eu să văd cum e să stai la coadă pentru două pâini și un kilogram de zahăr.

Numai că erau atâția oameni la coadă, încât am crezut că abandonez planul. Cu greu am reușit să mă stăpânesc și să-mi găsesc un loc. În spatele meu veniră două bucătărese cu niște coșuri de rafie imense, pregătite pentru bucatele ce aveau să fie cumpărate. Numai că respectivele, de cum s-au instalat la coadă, s-au și pus pe vorbă.

- I-auzi, fa, ce vor stăpânii ăștia ai mei! Vor tort diplomat diseară. Auzi, tu! Diplomat! Și cu ce or vrea ei să le fac eu din acesta, se revolta una din ele. Era o servitoare de vreo cincizeci de ani, bine făcută, cu spatele bărbătos și limba tare ascuțită. Du-te, Leano, la băcănie și adu-le acasă ingredientele!…

Companioana sa, total opusă, era o fetișcană de vreo douăzeci de ani, cu părul negru, drept, iar ochii de un albastru năucitor. Vorbea rar și întotdeauna privea visătoare în jurul ei.

- Tort diplomat… Ce bun trebuie să fie….

- Taci din gură! o repezi prima. Ce, e pentru tine? Neam din neamul tău n-a mâncat așa ceva, din cauza stăpânilor noștri. Ce, nu era frumos să fim toți egali, să mâncăm la aceeași masă, din aceleași bliduri și din același tort?

- Ba da… ce frumos ar fi fost…

- Taci din gură! sări din nou bucătăreasa. Cum să fie frumos? Nu vezi că stăpânii nu vor să stea cu noi, cei mai mici? Eu n-am nedreptățit în viața mea pe nimeni, căci îi respect pe cei mai jos de mine!

Deodată, se apropie de cele două un cerșetor. Amărâtul ceru o bucată de pâine, o dată, de două, de trei ori, fără ca vreuna dintre cele două să răspundă. Fata era prea impresionată, iar cealaltă era “scârbită” de situație.

- Ce e, tanti ? Uite-l, săracul, ce amărât e ! I-aș da ceva bănuți, dar n-am de unde să-i dau. Dar de ce nu te uiți la el? De ce îți întorci privirea?

Parcă într-un dezgust incredibil, femeia răspunde:

- Eu nu vorbesc cu… din ăștia!

- Dar nu ziceai mai devreme că… vrei să fim egali?

- Nu, nu! Cum să stau la masă cu unul ca acesta? Eu vreau să stau cu cuconița la taifas. Are numai rochii din crepdeșin, fir-ar să fie…

- Crepdeșin… ce bine cred că îi stă!...

Cea în vârstă îi aruncă o privire fulgerătoare.

- Gata, tac din gură! se potoli copila.

- Așa, vezi. Ai văzut că ai învățat? se fuduli bătrâna. Apoi cu un alt ton: Toată ziua se plimbă cuconița, în rochiile alea. Ba pe Calea Victoriei, ba prin parcuri, ba pe bulevarde. Peste tot numai crepdeșin poartă. Îi mai stă și urât. Zici că e precupeață.

- Vai, tu, cum să spui așa ceva? se sperie fata.

- Așa cum auzi. Nu-i stă bine. Dar, dacă îl îmbrobodește pe stăpânul, normal că are de toate. Hai să-ți zic și de stăpânul nostru, că tu ești nouă în casă… E un urât, așa să știi. Dar cum să ți-l descriu, ca să înțelegi?… A, știu. Uite-l pe domnul acesta din față. E la fel de înalt și de slăbănog. Pălăria și pantofii sunt la fel ca ai lui… Măi să fie, dar și costumul e la fel… Ai zice că a mai făcut Dumnezeu unul pe care să-l fraierească cucoana. Noroc că domnul nu trece niciodată pe aici! Dar, oare, cine e stimabilul din fața noastră? zise și îmi puse mâna pe umăr.

- Nu știu, Leano, cine o fi? am zis și m-am întors cu fața spre ele.

Nici fulgerul dacă ar fi căzut la picioarele lor nu le-ar fi speriat atât de tare. După ce luaseră la bani mărunți preocupările soției mele și mă discutaseră și pe mine, probabil nu se așteptau ca tocmai stăpânul să fie în fața lor…

Leana cel puțin se făcuse palidă ca moartea și nu mai reușea să articuleze un cuvânt.

- Stăpâne!… Conașule!... eu

- Te aștept cu diplomatul. Și vezi că mai ai de călcat niște rochii ale coniței. Da, da, de crepdeșin, că știu că tare îți plac…

Am părăsit coada, lăsându-le pe cele două într-o stare de șoc. Oamenii se amuzau pe seama lor când au înțeles ce se întâmplase.

În drum spre casă, am început să fredonez un cântec de dragoste, îmbătat de primăvară… Din când în când zâmbeam, amintindu-mi de Leana și egalitatea ei.

Ce bine că ieșisem din casă! Altfel, m-aș fi amuzat eu atât de tare?...

12 martie 2018. Moment istoric la Centrul Cultural Pitești. În cadrul unei manifestări de top a cenaclului ***Armonii argeşene*** a fost lansat ***CUVÂNTUL ARGEŞEAN***, *noua referință*! Revista care a înlocuit *Carpatica* în portofoliul L.S.R.-Filiala Argeş.

Foto. Al. Oprea

Arte vizuale sub egida *Zilelor Municipiului Pitești*

Miercuri, 15 mai 2018, la Complexul Expozițional Casa Cărții (parter) a avut loc vernisajul uneia dintre cele mai interesante expozitii de artă plastică, intitulată **”Maeştri și discipoli”**. Organizatori: Centrul Cultural Pitești, Uniunea Artiştilor Plastici din România-Filiala Argeş şi Liceul de Arte ”Dinu Lipatti”. Metopele au găzduit picturi de o certă originalitate, semnate de elevii unității de învățământ piteștene.

Tematici diverse, abordări îndrăznețe, explozii cromatice fascinante. Lucrări ce atrag în mod plăcut, părând să vibreze odată cu privitorul, flatându-i ochii, încântându-i spiritul. Prin expresivitatea lor, acestea creează o atmosfera emoţionantă expoziţiei. Cu siguranţă, acestea vor rămâne in memoria vizitatorilor, datorită harului şi talentului cu care sunt înzestrați autorii lor.

Cu toții ne pricepem să fotografiem. Oricând, oriunde, orice. Însă, foarte puțini sunt cei care reușesc fotografii de excepție, care să ne uimească precum operele de artă. Creații ale unor astfel de artiști, amatori, am avut plăcerea să admir, luni, 21 mai 2018, în holul Primăriei Pitești, în cadrul unui eveniment dedicat laureaților Concursului de Fotografie, desfăşurat sub genericul ”Piteştiul meu”, aflat la ediția a III-a. A cărui temă a fost **„Instantanee din orașul sufletului meu”**. Într-o companie selectă, avându-l în frunte pe primul edil al localității, cei mai merituoși au avut parte de premii, felicitări și aplauze. Pe deplin meritate.

Locul I - Gabrian Daniel Constantin

Locul al II-lea - Dumitrescu Mihai

Locul al III-lea - Eduard Crăcănel

Mențiune - Diac Mihai

Brebeneii, ca îndrăgostiții

Brebeneii, ca îndrăgostiții,
Sunt primăvară în primăvară.
Timp mlădiu,
Fără trecut și fără primejdii.
Inimi ale inimii,
Singura lor îndrăzneală
E că vor să treacă
Din frumusețe în iubire,
Fără să se sfâșie.

Denisa Popescu

Caligrafiat: Petre Ghilencea